Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ον. **Ἐν Ἀθήναις τὴν 15 Σεπτεμβρίου 1900** **Ἔτος 22ον.— Ἀριθ. 38**

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία ὑπὸ AIMÉ GIRON]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 305.)

Ὁ φίλος Πασῶτος ἐκάμφθη, ὑπεκλίθη, ἐπροχώρησε πρὸς τὸ ἐπικίνδυνον ἀγροτικὸν κάθισμα, καὶ μετὰ πάσης προφυλάξεως, ἀπέθεσεν ἐπ' αὐτοῦ τόσον μόνον μέρος ἐκ τοῦ σώματός του, ὅσον ἦτο ἀπολύτως ἀναγκαῖον διὰ νὰ καθήσῃ. Κατόπιν ἀνύψωσε τὴν κεφαλήν, ἐστερέωσε διὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ δείκτου τὰ πελώρια ὀμματογυάλια ἐπὶ τῆς μύτης του, καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα ὡς Ο, ἤρχισεν οὕτω:

— Ἀγαπητέ μοι συνάδελφε, ἡ ἐρίτιμος Ἀκαδημία . . . . .

Ὁ ὀρυκτολόγος διέκοψεν ἀποτόμως τὸ προοίμιον δι' ἑνός:

— Καὶ πῶς εἶσθε;

— Πολὺ καλά, σᾶς εὐχαριστῶ. Σεῖς;

— Ὤ, ἐγώ, φίλε μου, μόνον κατὰ τὰ ἄκρα ἐγήρασα· μάλιστα τὰ κάτω ἄκρα δὲν τὰ αἰσθάνομαι διόλου καλά· εὐτυχῶς, τὰ μέσα μου εὑρίσκονται ἀκόμη εἰς λαμπρὰν κατάστασιν.

— Ἐγώ, ἀπεναντίας . . . τὰ μέσα μου δὲν πηγαίνουν καλά. Ἡ μηχανὴ ὀγκώδης, καθὼς βλέπετε, (καὶ ὁ κ. Πασῶτος ἔδειξε τὴν βαρελλοειδῆ του κοιλίαν,) ἀλλ' ὄχι πολὺ στερεά. Αἱ ἐκκρίσεις τοῦ γαστρικοῦ ὑγροῦ δύσκολοι, καὶ κατὰ συνέπειαν, αἱ πέψεις ἀτελεῖς. Λοιπόν, ἐν ὀνόματι τῆς Ἀκαδημίας. . . .

— Καὶ οἱ σκελετοί σας τί γίνονται; . . . ἂν καί, νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν τοὺς ἐκτιμῶ καὶ τόσον πολύ. Καλὰ ὁ ἰχθυόσαυρος, τὸ δεινοθήριον, ὁ μαστόδους . . . . ἀλλὰ ἐκεῖνος, ἀδελφέ, ὁ σκελετὸς τοῦ ἀνθρώπου τῆς πλειοκένου περιόδου; ἄ, δὲν τὸν παραδέχομαι! δὲν τὰ χάφτω ἐγὼ ἔτσι εὔκολα!

— Καὶ ὅμως οἱ κορυφαῖοι, οἱ ἡγεμόνες τῆς Παλαιοντολογίας, ἀπεφάνθησαν. Αὐτὸς ἔφα! **Magister dixit**! Αἱ νέαι ἀνακαλύψεις, καθὼς γνωρίζετε, εἶνε πάντοτε μῆλα ἔριδος καὶ ἀντιλογίας. Μήπως καὶ ἐγὼ ἔχαψα εὐκολώτερα τὸν γιγαντιαῖον σάπφειρον, διὰ τὸν ὁποῖον σεῖς ἄλλοτε ἐκάματε τόσον μέγαν πάταγον; Ἀ! φίλος μὲν Πλάτων, φιλτάτη δὲ ἡ ἀλήθεια! **Amicus Plato, sed magis amica veritas!** Τέλος πάντων! Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι δὲν ἦλθα σήμερον ἐδῶ, οὔτε ὡς ἐπιστήμων, οὔτε ὡς φίλος. Ἦλθα μόνον ὡς πρέσβυς. Λοιπόν, ἡ Ἑταιρεία μας, ἡ Ἀκαδημία. . . .

— Μὰ ἐπὶ τέλους, τί εἰμπορεῖ νὰ θέλῃ ἡ Ἀκαδημία σας ἀπὸ ἕνα γέροντα ἐρημίτην καὶ ἀπόμαχον, σὰν ἐμέ;

— Ἄ, ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω, καὶ ὁ ἔχων νοῦν νοείτω! ἀνέκραξεν ὁ κ. Πασῶτος, μὲ φωνὴν ἀκόμη ὀξυτέραν ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν του. Ἀφ οὗ μὲ διακόπτετε αἰωνίως, πῶς θέλετε νὰ το μάθετε; Λοιπόν, ἡ Ἀκαδημία, ἡ Φιλολογική, ἡ Ἐπιστημονική, ἡ . . . .

— Καὶ τὰ λοιπά, φίλτατε Πασῶτε.

— Ναί, καὶ τὰ λοιπά. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ Ἀκαδημία, διψῶσα καὶ πεινῶσα διὰ πᾶσαν ἐπιστήμην, φροντίζουσα τόσον περὶ τῶν πλουτωνείων ὅσον καὶ περὶ τῶν ποσειδωνείων ἀρχῶν τοῦ ἡμετέρου γηίνου πλανήτου, ἡ Ἀκαδημία, λέγω, ἐν τῇ ἀπείρῳ της ἀγάπῃ πρὸς τὴν μικράν μας ἰδιαιτέραν πατρίδα, ὅπου ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ἑδρεύῃ, ἐν τῷ ζήλῳ της ὅπως αὐξήσῃ, συμπληρώσῃ καὶ πλουτίσῃ τὰς συλλογάς της, —τὰς σπουδαίας ἤδη καὶ ἐν τῷ μέλλοντι περιφανεῖς, —γνωρίζει καλῶς, ὅτι τίποτε δὲν εἶνε πλῆρες καὶ τέλειον, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἀκόμη κάτι, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ συμπληρωθῇ.

— Προσέξετε, φίλε μου. . . μή, μὴ κινεῖσθε τόσον! Σᾶς εἶπα, ὅτι τὸ κάθισμα δὲν εἶνε πολὺ στερεόν... Ἡ Ἀκαδημία λοιπόν;

— Μ' ἐξουσιοδοτεῖ καὶ μ' ἀποστέλλει πρὸς ὑμᾶς, —ἐκλέξασά με διὰ παμψηφίας, ἡ ὁποία μὲ τιμᾷ, —ὅπως ζητήσω ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν ἀφιλοκέρδειάν σας, τὴν πρὸς αὐτὴν ἐκχώρησιν τῶν συλλογῶν σας, ὀρυκτῶν, μετάλλων, κρυστάλλων, βομβῶν, πολυτίμων λίθων, λιθανθράκων καὶ πάντων τῶν λοιπῶν δειγμάτων, διῃρημένων, ταξινομημένων, ἐπιγεγραμμένων, σχολιασμένων μεθοδικῶς, ἐπιστημονικῶς, μὲ σημείωσιν ἀκριβῆ τῆς προελεύσεως ἑκάστου, τῆς θέσεως, τῆς χώρας, τῆς ἐποχῆς, τῆς . . . . .

— Σᾶς διακόπτω, φίλτατε. Θὰ ἐχάνατε ἀδίκως τὴν εὐγλωττίαν σας, τὸν κόπον σας καὶ τὴν ἀναπνοήν σας. Ὄχι· δὲν εἶνε τὸ ἴδιον, ὡς νὰ ἤθελαν νὰ ποσπάσουν ἀπὸ σᾶς τὰ προκατακλυσμιαῖά σας ὀ-

« Ἡ Χρυσοῦλα, περιποιητικὴ καὶ πρὸς τὰ περιστέρια, τοῖς ἔρριπτε καθημερινῶς . . . » (Σελ. 306, στ. β.)

στᾶ, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν ζωήν σας, τὸν μόνον σας θησαυρόν; . . .

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι· ἐλλ' ἐγὼ εἶμαι μόνον ἑβδομήκοντα ἐτῶν, ἐν ᾧ σεῖς εἶσθε ὀγδοήκοντα. Πάντοτε ζητεῖ κανεὶς νὰ ποκαταστήσῃ τὰ τέκνα του, καὶ νὰ ἀποθάνῃ ἥσυχος, ἀμέριμνος, ἀσφαλὴς περὶ τοῦ μέλλοντός των. Τὰ ἰδικά μας τέκνα εἶνε αἱ συλλογαί μας, ἀλήθεια; Τώρα λοιπὸν ἡ Ἀκαδημία εἶνε διατεθειμένη νὰ προβῇ εἰς χρηματικὴν θυσίαν, μεγάλην ὅσον τῇ ἐπιτρέπουν οἱ πόροι της, καὶ ὑπὸ τοὺς ὅρους, τοὺς ὁποίους θὰ ἐπροτείνατε...

— Ὄχι, ὄχι, χίλιες φορὲς ὄχι! Ἂς ἀλλάξωμεν θέμα ὁμιλίας.

— Ἀ, συνάδελφε! Εἴσθε, βλέπω, ἰσχυρογνώμων, καὶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ εἴπω, ἀφιλόπατρις.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, ὅπως ἀγαπᾶτε... Ἀλλὰ χωρὶς τὰς συλλογάς μου, θὰ πέθνησκα ἀμέσως...

— Ὦ, ἔννοια σας, διότι καὶ μὲ τὰς συλλογάς σας θὰ ποθάνετε ἐπίσης! Εἶνε τὸ κοινὸν χρέος, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκπληρώσωμεν ὅλοι... Ἄφρων, ἄφρων!—λέγει τὸ Εὐαγγέλιον—ταύτῃ τῇ νυκτὶ ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ τὴν ψυχήν, ἃ δὲ ἡτοίμασας τίνι ἔσται;... Ναί, τίνι ἔσται; Τί θὰ πογίνουν λοιπὸν αἱ συλλογαί σας, ἀφ' οὗ ἀποθάνετε;

— Ἀφ' οὗ ἀποθάνω; . . . ἔ, ἀφ' οὗ ἀποθάνω ἐγώ . . . γ α ί α μ ι χ θ ή τ ω π υ ρ ί!

— Εἴσθε λοιπὸν καὶ ἐγωϊστής, φίλτατε συνάδελφε;

Ὁ κ. Φραντζῆς, θυμωμένος, κατέφερε φοβερὸν γρόνθον κατὰ τῆς λαβῆς τῆς ῥάβδου του, καὶ μὲ τὴν βροντώδη, τὴν βόειον φωνήν του: —Φίλε Πασῶτε, εἶπε, νομίζω ὅτι καταχρᾶσθε τὴν ἰδιότητά σας ὡς Ἀπεσταλμένου καὶ τὸ ἀνεύθυνόν σας. Μ' ἐφιλοδωρήσατε ἕως τώρα μὲ τρία κοσμητικὰ ἐπίθετα, τὰ ὁποῖα μοῦ φέρνουν ἄνω - κάτω τὸ γεροντικόν μου αἷμα.

— Ὁ πολὺς ζῆλος, συνάδελφε, μὲ παραφέρει, διότι τριπλοῦν εἶνε τὸ συμφέρον, τὸ ὁποῖον μὲ ὁδηγεῖ καὶ μὲ κινεῖ: τὸ συμφέρον τῆς Ἐπιστήμης, τὸ συμφέρον τῶν συναδέλφων μου τῆς Ἀκαδημίας, —ἂν καὶ αὐτὸ τὸ θέτω ἐν ἥσσονι μοίρᾳ, — καὶ τὸ συμφέρον τὸ ἰδικόν σας.

— Τὸ ἰδικόν μου! τὸ ἰδικόν μου! Δὲν βαρύνεσθε; δὲν τὸ ἀφίνετε αὐτὸ τοὐλάχιστον, διὰ νὰ ἐλαφρωθῆτε ὀλίγον;

— Ἔστω! Ἀλλὰ μένουν τὰ ἄλλα δύο, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ὁ ἀτρόμητος ὑπερασπιστής των, καὶ ἐν ἀνάγκῃ ὁ μάρτυς των.

Καὶ ὁ κοντὸς ἄνθρωπος ἐπρόφερε τὴν τελευταίαν αὐτὴν φράσιν μὲ πολλὴν ἔμφασιν καὶ μὲ ζωηρὰν χειρονομίαν, ἀνορθωθεὶς καθ' ὅλον τὸ ὕψος τῶν βραχέων του ποδῶν, ἐν ᾧ τὸ κάθισμα ἔτριξεν ἐπιφόβως. Ὁ ὀρυκτολόγος δὲν ἐκρατήθη, καὶ ἐξερράγη εἰς γέλωτα, — τὸν ἠχηρὸν ἐκεῖνον καὶ τόσον παιδικόν του γέλωτα.

— Ὥστε λοιπόν, ἐν ἀνάγκῃ, χωρὶς δισταγμὸν καὶ χωρὶς δειλίαν, θὰ ἐβάζατε καὶ τὰ ἰδικά σας κ ό κ κ α λ α, — ἅγια λείψανα μάρτυρος,—μαζί μ' ἐκεῖνα ποῦ συλλέγετε;

—Κύριε!! ἀνέκραξεν ὁ παλαιοντολόγος, σταυρόνων τὰς χεῖρας, μὲ φωνὴν εἰπέρ ποτε συριστικὴν καὶ ὀξεῖαν· μάθετε ὅτι τὰ κ ό κ κ α λ ά μου εἶνε προκατακλυσμιαῖα, προϊστορικὰ καὶ ἀπολιθωμένα, καὶ ὅτι ἀξίζουν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὲς π έ τ ρ ε ς σας!

— Τὲς π έ τ ρ ε ς μου; ; ; Καὶ ἤλθατε ἐδῶ, εἰς τὸ σπίτι μου, μέσα εἰς τὸ σπήλαιον τῆς ἄρκτου, διὰ νὰ μὲ ὑβρίσετε ἔτσι;

— Περιφρονῶ τὴν ἄρκτον τοῦ σπηλαίου, τὴν **ursus spelaeus**, ἀφ' οὗ ἠσμονῆτε καὶ περιφρονῆτε τοὺς στοιχειωδεστέρους καὶ ἱστορικωτέρους νόμους τῆς φιλοξενίας. Ταρκύνιος ὁ Ὑπερήφανος παρὰ τῷ Πορσήνᾳ. . . . .

— Μήπως, κύριε Ταρκύνιε Ὑπερήφανε, μὲ τὸν τρόπον ποῦ τονίζετε τὴν λέξιν «Πορσήνας», ἔχετε κανένα σκοπὸν νὰ μὲ προσβάλλετε;

— Κύριε, οἱ σκοποί μου ὑπῆρξαν ἀείποτε εἰλικρινεῖς, ἀγνοὶ καὶ φιλικοί. Διὰ νὰ τους παρεξηγῆτε ὅμως, σημαίνει ὅτι οἱ ἰδικοί σας δὲν εἶνε τοιοῦτοι!

Οἱ δύο συνάδελφοι, — ἐχθροί, ὄρθιοι καὶ ἐξημμένοι, — εἶχον φθάσῃ εἰς τοιοῦτον σημεῖον παραφορᾶς καὶ ὀργῆς, ὥστε, ὀλίγου δεῖν, ὁ κύριος Φραντζῆς θὰ ἐσφενδόνιζεν ὅλας τὰς πέτρας του κατὰ τῆς στρογγυλῆς κεφαλῆς τοῦ ἀντιπάλου του, ὅπως καὶ ὁ κύριος Εὔδωρος Πασῶτος, ἂν ἦτο εἰς τὸ σπίτι του, θὰ ἔρριπτεν ὅλα τοὺ τὰ κόκκαλα κατὰ τῶν μακρῶν σκελῶν τοῦ ὀρυκτολόγου.

Ἀλλ' ἐξαίφνης—καὶ εὐτυχῶς, — ἡ Χρυσούλα, μ' ἓν πήδημα ἔφθασεν εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς κλίμακος, καὶ μ' ἓν ἄλλο εὑρέθη ἀπέναντι τῶν δύο γερόντων. Ἔκλαιεν, ἔκλαιεν ἡ μικρούλα, καὶ μὲ τὸ ἄκρον τῆς ποδιᾶς της ἐσκούπιζε τὰ ματάκια της.

Κάτι πολὺ σπουδαῖον θὰ εἶχε συμβῇ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Τοῦ ἀθυρόστομου ἡ καρδιά, —
ποῦχει ἐλάττωμα κακὸ
νὰ μὴν κρατῇ τὸ μυστικό, —

Δοχεῖο εἶνε μ' εὐωδιά,
'στὰ χεῖλη ποῦ ραγίζει
κι' ἡ μυρωδιὰ ἐξατμίζει.

— Τώρα, εἰπέτε μου, παιδιά:
ἡ ραγισμένη αὐτὴ καρδιὰ
δυὸ παραδιῶν ἀξίζει;

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 308.)

—Οἱ δύο κλάδοι τῆς παραβολῆς, οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν ἀρχὴν των ὁμοιάζουν μὲ τοὺς κλάδους ἐλλείψεως πολὺ ἐπιμήκους, προχωροῦν ἔπειτα χωρὶς νὰ συναντηθοῦν πλέον· καὶ διὰ τοῦτο δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ἂν ὁ κομήτης ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος κινεῖται ἐπὶ παραβολῆς, θὰ ἐπανέλθῃ πλέον. Ἐνῶ πάλιν εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπανέλθῃ ὁ κομήτης, ὁ ὁποῖος κινεῖται ἐπὶ ὑ π ε ρ β ο λ ῆ ς.

—Διατί;

— Διότι οἱ κλάδοι τῆς ὑπερβολῆς ἀπομακρύνονται πολὺ ἀπὸ τὸν μέγαν ἄξονα, καὶ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία περὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς συναντήσεώς των.

— Μὲ συγχωρεῖς, Νίτσα. Εἰπέ μου, διατί ἐδόθη τὸ ὄνομα ἔλλειψις εἰς αὐτὴν τὴν τροχιάν;

— Ἀνέγνωσα εἰς μέγα λεξικόν, ὅτι ἐβαπτίσθη μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα τὸ γεωμετρικὸν σχῆμα, περὶ τοῦ ὁποίου τόσα εἴπομεν, ἐπειδὴ λείπει ἀπὸ αὐτὸ κάτι διὰ νὰ εἶνε κύκλος. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὴ ἡ ἐξήγησις δὲν εἶνε ὀρθή· ἐὰν ἡ ἔλλειψις διαφέρει ἀπὸ τὸν κύκλον, δὲν διαφέρει διότι λείπει κάτι ἀπ' αὐτήν, ἀλλ' ἐπειδὴ τοὐναντίον ἔχει κάτι περισσότερον: δύο κέντρα ἀντὶ ἑνός.

Αὐτὸ τὸ ἴδιον ὄνομα, ἔλλειψις, ἐδόθη καὶ εἰς ἄλλο σχῆμα, ἄλλου ὅμως εἴδους αὐτό, εἰς ῥητορικὸν σχῆμα· ἐκεῖ ὅμως δικαιολογεῖται εὐκολώτερον ἡ χρῆσίς του.

Ὑπάρχουν φράσεις ἐλλειπτικαὶ ὅπως καὶ κομῆται· ἀπ' αὐτὰς τὰς φράσεις λείπουν λέξεις, χωρὶς ὅμως ἡ ἔννοια τῆς φράσεως νὰ ἐλάττεται.

Ἐνθυμεῖσαι τὴν ὡραίαν φράσιν, τὴν ὁποίαν αἱ λάκαιναι ἀπέτεινον εἰς τὰ τέκνα καὶ τὰς συζύγους των, ἐγχειρίζουσαι τὰς ἀσπίδας των ὅταν μετέβαινον εἰς τὸν πόλεμον;

Ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τάν.

Αἱ λέξεις, αἱ λείπουσαι ἀπὸ τὴν φράσιν, δὲν ἐμποδίζουν ἀπὸ τοῦ νὰ κατανοηθῇ καλῶς.

Ἐδόθησαν ἐπίσης καὶ εἰς ἄλλα ῥητορικὰ σχήματα τὰ ὀνόματα τῆς ὑπερβολῆς καὶ τῆς παραβολῆς.

Ὑπερβολικὴ φράσις εἶνε ἐκείνη ἡ ὁποία ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, ἐπειδὴ ἐξογκοῦται. Κάμνομεν ὑπερβολὴν ἐπὶ παραδείγματι, ἂν προκειμένου περὶ μαχῶν, αἱ ὁποῖαι δυστυχῶς δὲν ἔχουν ἀνάγκην ὑπερβολῶν διὰ νὰ εἶνε φρικταί, λέγωμεν «βροχὴ ἀπὸ σφαίρας» καὶ «λόφοι ἀπὸ πτώματα».

Ὡς πρὸς τὴν τρίτην ἀδελφὴν ἡ παραβολὴ τοῦ Σπορέως, τὴν ὁποίαν γνωρίζεις ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου, θέτει ἐκ παραλλήλου τὸ ἔργον τοῦ σπορέως σίτου καὶ τὸ τοῦ σπορέως ἰδεῶν.

—Τί σημαίνει, θείτσα, σπορεὺς ἰδεῶν;

— Διὰ νὰ ἐννοήσῃς καλλίτερον μὲ παράδειγμα, ἐγὼ εἶμαι σπορεὺς ἰδεῶν, ἀγαπητόν μου παιδί. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προσπαθῶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν νοῦν σου εἶνε ὁ σπόρος, ὁ ὁποῖος βραδύτερον θὰ βλαστήσῃ, ἐὰν ὅπως εἶμαι βεβαία, πέσῃ εἰς ἀγαθὴν γῆν.

— Θὰ προσπαθήσω, Νίτσα μου, νὰ βλαστήσῃ, καὶ διὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι ἤρχισεν ἤδη νὰ βλαστάνῃ, θὰ κάμω ὅπως ἡ ἔλλειψις καὶ θὰ σε πλησιάσω ἐν νέου διὰ νὰ σὲ ἀσπασθῶ.

— Καλὰ λοιπὸν· καὶ τώρα ὁπότε συνεφιλιώθης διὰ τῆς ῥητορικῆς μὲ τὴν γεωμετρίαν, ἂς ἐπανέλθωμεν διὰ μίαν στιγμὴν εἰς τὴν ὑπερβολὴν τῶν κομητῶν.

Σοῦ ἔλεγον ὅτι ἡ ὑπερβολὴ ὁδηγεῖ τοὺς κομήτας μακρὰν τοῦ Ἡλίου καὶ δὲν τοὺς ἐπαναφέρει πλέον εἰς αὐτόν.

— Καὶ ποῦ πηγαίνουν αὐτοὶ οἱ κομῆται;

— Εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ μεταβῶμεν αὔριον κατόπιν των, εἰς τὸν κόσμον τῶν ἀστέρων. Ἂν οἱ ἀριθμοὶ οἱ σημερινοί σ' ἐτρόμαξαν, ἑτοιμάσου ν' ἀκούσῃς ἄλλους πολὺ περισσότερον τρομαρτικούς.

Πρὸ τοῦ ν' ἀποχωρισθῶμεν ὅμως, θὰ σοῦ εἴπω ἀκόμη δύο λέξεις.

Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ τῶν ῥητορικῶν σχημάτων, ἡ ἔλλειψις, ἡ παραβολὴ καὶ ἡ ὑπερβολή, ἀποτελοῦν εἰς τὴν γεωμετρίαν ἰδιαιτέραν οἰκογένειαν, καὶ ὀνομάζονται κ ω ν ι κ α ὶ τ ο μ α ί. Δὲν θὰ σοῦ ἐξηγήσω ὅμως τὴν σημασίαν τούτου, ἐπειδὴ εἶνε ἀρκετὰ δύσκολος, ὄχι μόνον διὰ τὰ μικρὰ παιδία, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς μεγάλους ἀκόμη· σοῦ ἔκαμα ὅμως λόγον δι' αὐτάς, διὰ νὰ σοῦ εἴπω τί μοῦ ἦλθε τώρα εἰς τὸν νοῦν.

Ὁ Πασχάλ, μέγας γάλλος συγγραφεύς, τὸν ὁποῖον βραδύτερον θὰ γνωρίσῃς, νεώτατος ἠγάπα ἐμπαθῶς τὴν γεωμετρίαν. Διατείνονται μάλιστα ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν σου, παίζων μὲ ξυλάρια καὶ μὲ σφαίρας, κατώρθωσε μόνος νὰ εὕρῃ τὰς περισσοτέρας ἰδιότητας τοῦ κύκλου καὶ τοῦ τριγώνου· αὐτὸ ὅμως δὲν δύναμαι νὰ σοῦ τὸ βεβαιώσω, ὅπως οὐδὲ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν κομητῶν μακρᾶς περιόδου· εἶνε ὅμως βέβαιον, ὅτι εἰς ἡλικίαν δέκα ἓξ ἐτῶν συνέταξε τὸ «Δοκίμιον τῶν κωνικῶν τομῶν», τοῦ ὁποίου ἡ ἀξία εἶνε μεγάλη. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἐπιτρέπεται νὰ σπείρῃ τις γεωμετρίαν εἰς τὸν νοῦν τῶν μικρῶν παιδίων, ἀφοῦ ἐνίοτε βλαστάνῃ χωρὶς νὰ σπαρῇ, ὅπως βλαστάνουν εἰς τοὺς ἀγροὺς τὰ ζιζάνια χωρὶς νὰ σπαρῶσι· δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀξιοκατάκριτος, ἂν ἠθέλησα νὰ ῥίψω μερικὰ σπέρματα γεωμετρίας εἰς τὸν ἰδικόν σου νοῦν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

«Καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς ἐξήλθομεν πλέον ἀπὸ τὴν κατοικίαν μας, Κωστάκη μου. Ἀποχαιρέτισε διὰ μίαν στιγμὴν τὸν κόσμον τοῦ Ἡλίου μας, ἐπειδὴ πολὺ θ' ἀπομακρυνθῶμεν πρὶν ἐπανέλθωμεν εἰς αὐτόν.

— Πῶς! ἐξήλθομεν ἀπὸ τὴν κατοικίαν μας; Μοῦ φαίνεται, ὅτι πρὸ πολλοῦ εὑρισκόμεθα ἔξω, μὲ τοὺς κομήτας αὐτοὺς τοὺς ἀπομακρυνομένους 127 δισεκατομμύρια χιλιόμετρα ἀπὸ τὸν Ἥλιον!

— Τί μέγας ἀριθμός! 127 δισεκατομμύρια! Καὶ ὅμως διὰ τὴν χώραν τῶν ἀστέρων δὲν ἀναχωροῦμεν δι' αὐτῶν τῶν κομητῶν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἄλλων, οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε ἐπανέρχονται πρὸς τὸν Ἥλιον, καὶ οἱ ὁποῖοι τρέχουν ὅπως συναντήσουν ἄλλους ἡλίους. Ἀδύνατον νὰ μαντεύσῃς πόσον δρόμον πρέπει νὰ κάμουν διὰ νὰ φθάσουν ἄλλον ἥλιον!

— Εὑρίσκονται λοιπὸν πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ οἱ ἀστέρες;

—Κεῖνται διεσπαρμένοι εἰς ὅλας τὰς ἀποστάσεις, καὶ δύνασαι νὰ κρίνῃς διὰ τοὺς ἄλλους ἀπὸ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον οἱ ἀστρονόμοι ὁμοφώνως διακηρύττουν ὡς τὸν πλησιέστερόν μας, πραγματικὸν γείτονά μας. Λογαριάζουν λοιπὸν τώρα τὴν ἀπόστασίν του ἴσην πρὸς 43 χιλιάδας δισεκατομμύρια χιλιόμετρα. Δεν εἶχα δίκαιον ὅταν σοῦ εἶπα ὅτι ἀφθονοῦν ἐδῶ τὰ δισεκατομμύρια;

—Ἀλήθεια· 127 δὲν εἶνε πολλά, συγκρινόμενα πρὸς 43 χιλιάδας. Ἀλλὰ δι' ἀτί μοῦ εἶπες ὅτι τώρα λογαριάζουν τόσην τὴν ἀπόστασίν του; Μήπως ἄλλοτε εὕρισκαν ἄλλον ἀριθμόν;

—Ναί· ὅπως τώρα λέγουν 43 χιλιάδας, πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἔλεγον 32 χιλιάδας. Βεβαίως εἶνε πολὺ μέγα τὸ κατόρθωμα νὰ μετρηθῶσι τοιαῦται ἀποστάσεις, καὶ ἐννοεῖς ὅτι αὐταὶ αἱ καταμετρήσεις δὲν εἶνε εὔκολοι, ὅτι καὶ οἱ ἀστρονόμοι οἱ καταγινόμενοι εἰς αὐτάς, ἕκαστος χωριστά, δυνατὸν νὰ μὴ εὑρίσκωνται εἰς τελείαν συμφωνίαν.

—Ἀλλὰ πῶς γίνονται αὐταὶ αἱ καταμετρήσεις;

— Ὦ, ὦ! Μοῦ ζητεῖτε πολλά, κύριε Κωνσταντῖνε.

Ὅταν ἠθέλησες νὰ μάθῃς πῶς κατώρθωσαν νὰ μετρήσουν τὴν ἀπόστασιν τῆς Γῆς ἀπὸ τὴν Σελήνην, σὲ παρέπεμψα εἰς τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐδιδάσκεσο γεωμετρίαν. Ἤδη ἐμάθαμεν ὀλίγην μὲ τὸν ἰδικόν μας τρόπον· ἀλλ' ὅσα ἐμάθαμεν μόλις εἶνε ἡ ἀρχή. Ἀφοῦ ὅμως ἐκεντήθη ἡ περιέργειά σου, ἂς ἐξακολουθήσωμεν.

Γνωρίζεις βεβαίως τί εἶνε τρίγωνον, ἀφοῦ ἄλλως τε ὅλος ὁ κόσμος τὸ γνωρίζει. Ἀλλ' ὅ, τι ὅλος ὁ κόσμος ἀγνοεῖ, εἶνε ἡ χρῆσις τὴν ὁποίαν κάμνουν τοῦ τριγώνου οἱ ἀστρονόμοι, καὶ τὰ ὀνόματα, τὰ ὁποῖα ἔδωκαν εἰς τὰ διάφορα μέρη του. Δὲν ἔχω τίποτε μαζί μου διὰ νὰ κατασκευάσω τρίγωνον, ἀλλὰ θὰ σχηματίσω ἀμέσως δύο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου.

Χώρισον εἰς δύο τὴν ὕαλον παραθύρου διὰ χορδῆς, τὴν ὁποίαν νὰ τεντώσῃς ἀπὸ τὴν μίαν γωνίαν εἰς τὴν ἀπέναντι. Τότε σχηματίζονται δύο ὅμοια τρίγωνα, τῶν ὁποίων ἡ χορδὴ εἶνε ἡ β ά σ ι ς, τὰ δὲ τέσσαρα ξύλα, τὰ ὁποῖα περιβάλλουν τὴν ὕαλον, εἶνε ἀνὰ δύο αἱ π λ ε υ ρ ά ι τῶν τριγώνων, καὶ τὰ σημεῖα εἰς τὰ ὁποῖα συναντῶνται αἱ πλευραὶ ἀπέναντι τῶν βάσεων, εἶνε αἱ κ ο ρ υ φ α ί τῶν τριγώνων. Ἡ δὲ εὐθεῖα, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἄγεται κάθετος εἰς τὴν βάσιν, λέγεται ὕ ψ ο ς τοῦ τριγώνου.

Ἐννοεῖς ὅσα σοῦ λέγω;

— Πολὺ καλά· αὐτὰ εἶνε ἁπλούστατα.

— Μάθε λοιπὸν τώρα, ὅτι ἂν ὁ γεωμέτρης μετρήσῃ ἀκριβῶς τὴν βάσιν τοῦ τριγώνου καὶ ἀκόμη πόσον αἱ δύο πλευραὶ εἶνε κεκλιμέναι εἰς τὴν κορυφήν, δηλαδή, ὅπως λέγουν, τὴν γωνίαν τῆς κορυφῆς, τότε δύναται νὰ εὕρῃ μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν τὸ ὕψος τοῦ τριγώνου, ἤτοι πόσον ἀπέχει ἡ κορυφὴ ἀπὸ τὴν βάσιν.

Ἂν θέλῃς νὰ πεισθῇς μὲ τοὺς ὀφθαλμούς σου, λάβε αὔριον ἠριθμημένον κανόνα καὶ μολυβδοκόνδυλον, καὶ σχημάτισε τὴν βάσιν ἑνὸς τριγώνου ἴσην πρὸς ἕνα δάκτυλον. Πρὸς τὰ ἄνω τῆς βάσεως, εἰς τὸ μέσον, ἕνα δάκτυλον ἀκριβῶς ὑψηλά, λάβε σημεῖον, τὸ ὁποῖον νὰ κάμῃς κορυφὴν· ἕνωσον αὐτὸ τὸ σημεῖον μὲ τὰ δύο ἄκρα τῆς βάσεως δι' εὐθειῶν αἱ ὁποῖαι θὰ εἶνε αἱ πλευραί, καὶ οὕτω θὰ σχηματίσῃς τὸ τρίγωνον. Θὰ τὸ κατορθώσῃς;

— Διὰ ποῖον μὲ πέρνεις; Δὲν εἶνε δὰ δύσκολον πρᾶγμα!

— Εἰς τὸ τρίγωνον, τοῦ ὁποίου τὸ ὕψος εἶνε ἴσον πρὸς τὴν βάσιν, ἡ κλίσις τῶν πλευρῶν εἰς τὴν κορυφήν, ἤτοι ἡ γωνία τῆς κορυφῆς εἶνε ἀρκετὰ μεγάλη, ὅπως θὰ ἴδῃς ὅταν κατασκευάσῃς τὸ τρίγωνον.

Λάβε ἔπειτα μέγα φύλλον χάρτου καὶ σύρε εἰς τὸ κάτω μέρος αὐτοῦ εἰς τὴν σειρὰν πολλὰς βάσεις τριγώνων, ὅλας ἑνὸς δακτύλου, καὶ ἐπάνω ἀπὸ αὐτὰς σημείωσε τὰς κορυφάς των, αἱ ὁποῖαι ν' ἀπέχωσι δύο, πέντε, δέκα δακτύλους καὶ ἀκόμη περισσότερον, οὕτως ὥστε τοῦ τελευταίου ἡ κορυφὴ νὰ εὑρίσκεται εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ χάρτου. Ἕνωσον ἔπειτα ἑκάστην κορυφὴν μὲ τὰ δύο ἄκρα ἑκάστης βάσεως, καὶ θὰ ἴδῃς τότε τί θὰ συμβῇ.

Ὅσον ἡ ἀπόστασις τῆς κορυφῆς ἀπὸ τὴν βάσιν γίνεται μεγαλητέρα, τόσον ἡ

γωνία τῆς κορυφῆς γίνεται μικροτέρα, αἱ δὲ δύο πλευραὶ πλησιάζουν πρὸς ἀλλήλας περισσότερον, καὶ ἐπὶ τέλους, ὅταν εὑρίσκωνται πλησίον τῆς κορυφῆς, σχεδὸν ἐγγίζουν ἡ μία τὴν ἄλλην ὅπως τὰ σκέλη κλεισμένου διαβήτου.

Πόθεν ἄρά γε προέρχεται αὐτὴ ἡ σμίκρυνσις τῆς γωνίας; Προφανῶς ἀπὸ τὴν διαφορὰν τὴν πάντοτε αὐξανομένην μεταξὺ τοῦ μεγέθους τῆς βάσεως τοῦ τριγώνου καὶ τοῦ μεγέθους τοῦ ὕψους. Ὑπάρχει λοιπὸν στενὴ σχέσις μεταξὺ τῆς γωνίας τῆς κορυφῆς, καὶ τοῦ μεγέθους τῆς βάσεως ὡς πρὸς τὸ ὕψος.

Ἀπὸ ὅσα σοῦ εἶπα, ἐννοεῖς ὅτι ἂν κάποιος γεωμέτρης γνωρίζῃ τὸ μέγεθος τῆς βάσεως ἑνὸς τριγώνου καὶ τὴν γωνίαν τῆς κορυφῆς, δύναται νὰ εὕρῃ τὴν ἀπόστασιν τῆς κορυφῆς ἀπὸ τὴν βάσιν.

—Ὄχι, Νίτσα μου, δὲν τὸ ἐννοῶ καλά. Δύνασαι νὰ μοῦ τὸ εἴπῃς διαφορετικά;

(Ἕπεται συνέχεια)

[J. Macé] Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ
ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Ὁ μικρὸς Ἀνδρίκος ἀγαπᾷ ἐμμανῶς τὸ κυνήγιον. Εἰς τὴν ἐξοχὴν ποῦ μένει, πέρνει τὸ τουφεκάκι του, καὶ εἴτε μόνος εἴτε μαζὶ μὲ ἄλλους, ἐπιχειρεῖ συχνὰ κυνηγετικὰς ἐκδρομάς. Ὅλα τὰ ἔχει: τὸ σκυλάκι του, τὴν ἰδιαιτέραν στολήν του, τὴν σφυρίκτραν του, τὸ κέρας του, τὸ δίκτυ του, καὶ ὅλων τῶν εἰδῶν τὰς θήκας, ἀκόμη καὶ σπιρτοθήκην, μολονότι δὲν καπνίζει.

Ἔχει ὅμως καὶ ἱκανότητα; Αὐτὸ εἶνε τὸ ζήτημα.

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι τὰς περισσοτέρας φορὰς ἐπιστρέφει μὲ τὸ δίκτυ του γεμᾶτον κυνήγι. Ἀκόμη καὶ ὅταν ἄλλοι μεγαλήτεροι καὶ ἐμπειρότεροι κυνηγοὶ ἐπιστρέφουν «χωρὶς φτερά», ὁ μικρός μας Νεμρὼδ θὰ ἔχῃ νὰ ἐπιδείξῃ ὑπερηφάνως πότε πέρδικαν, πότε μπεκάτσαν, πότε κίχλαν...

Ἡ διαρκὴς αὐτὴ ἐπιτυχία ἤρχισε νὰ διεγείρῃ τὴν δυςπιστίαν καὶ τὰς ὑπονοίας τοῦ Περικλῆ, τοῦ μεγαλητέρου ἀδελφοῦ τοῦ Ἀνδρίκου. Μόνος του τὰ σκοτώνει αὐτὰ τὰ πουλιά, ἢ μήπως τ' ἀγοράζει 'στὸ δρόμο ἀπὸ κανένα χωρικόν, διὰ νὰ κάμῃ ἐπίδειξιν; Γιὰ νὰ ἰδοῦμε!

Ἀπ' ἐδῶ ἀπ' ἐκεῖ, ὁ Περικλῆς ἐξετάζει καὶ τὸ ἀνακαλύπτει. Ἀλλ' ὁ Ἀνδρίκος τὸ ἀρνεῖται μετ' ἀγανακτήσεως καὶ ἐπιμένει. Ὄχι, ποτὲ δὲν ἐπαρουσίασε γιὰ δικό του, κυνήγι ἀγορασμένο. Μόνος του τὰ σκοτώνει.

— Καλὰ λοιπόν, ἐγὼ θὰ σὲ ξεμασκαρέψω, σκέπτεται ὁ Περικλῆς.

Μίαν ἡμέραν ἐν ᾧ ὁ Ἀνδρίκος ἔλειπεν εἰς τὸ κυνήγι, βγαίνει καὶ ὁ Περικλῆς ἀπὸ τὸ χωρίον καὶ πέρνει τὰ δάση. Εἰς τὸν δρόμον συναντᾷ ἕνα χωρικόν, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ κυνήγι μὲ ὀλίγα λιανόπουλα.

—Τὰ πουλᾶς; τὸν ἐρωτᾷ ὁ Περικλῆς.

—Ἀκοῦς ἐκεῖ! καὶ γιατὶ τὰ σκότωσα;

—Πόσο;

— Δυὸ δραχμὲς ὅλα.

— Νὰ σοῦ δώσω μιὰ δραχμή, μοῦ δίνεις μόνο... τὲς γλῶσσές τους;

— Τὲς γλῶσσές τους;!

Ὁ χωρικὸς ἔκαμε νὰ φύγῃ, νομίζων ὅτι τὸν κοροϊδεύουν.

— Ἔ, στάσου, ἀλήθεια σοῦ τὸ λέγω. Μοῦ χρειάζονται γιὰ γιατρικό.

Ὁ Περικλῆς ἔδωσε τὴν δραχμὴν καὶ ὁ χωρικὸς συγκατετέθη νὰ ἀποσπασθοῦν αἱ γλῶσσαι τῶν πουλιῶν του, τὰς ὁποίας ἐπῆρεν ὁ Περικλῆς καὶ ἐφύλαξεν εἰς ἕνα χαρτάκι.

Παρακάτω συναντᾷ ἄλλον καὶ τοῦ κάμνει τὸ ἴδιον· αὐτὸς εἶχεν ὀρτύκια.

—Ἂν ψωνίσῃ σήμερα ἀπὸ αὐτούς, κακὰ θὰ τὴν ἔχῃ, σκέπτεται ὁ Περικλῆς, ἐπιστρέφων εἰς τὸ σπίτι. Δὲν εἶπεν ὅμως τίποτε εἰς κανένα.

Τὸ βράδυ-βράδυ νὰ καὶ ὁ καλός σου Ἀνδρίκος, ὑπερήφανος καὶ θριαμβεύων ὅπως πάντοτε: Τὸ δίκτυ του ἦτο γεμᾶτον λιανόπουλα καὶ ὀρκύτια.

—Ἕνα! δύο! τρία! τέσσαρα!... ἑπτά!.. φωνάζει, ρίπτων αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἑνα-ἕνα, ἐνώπιον τῆς συνηθροισμένης οἰκογενείας.

— Χμ! μπράβο! Καὶ πόσο τὰ ἀγόρασες; ἐρωτᾷ ὁ Περικλῆς.

— Ἔ, γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ! Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ ἐκείνους τοὺς κυνηγοὺς ποῦ ξέρεις! ἀπαντᾷ προςβεβλημένος ὁ Ἀνδρίκος.

— Ἄ! ὥστε καὶ αὐτὰ τὰ ἐσκότωσες μόνος σου;

—Ὄχι μόνος μου, μὲ τὸ τουφέκι μου.

— Καλά· ἂν τα ἐσκότωσες μόνος σου, θὰ μᾶς το ποῦν μὲ τὸ στόμα τους· ἂν τα ἀγόρασες ὅμως, θὰ καταπιοῦν τὲς γλῶσσές τους, γιὰ νὰ μὴ το μαρτυρήσουν.

Καὶ ὁ Περικλῆς πέρνει τὰ πουλιὰ καὶ τοὺς ἀναίγει ἑνὸς-ἑνὸς τὸ στόμα... Ἦτο βέβαιος! Κανένα δὲν εἶχε γλῶσσαν.

— Ὁρίστε, κυρίαι καὶ κύριοι! Τὲς ἑκατόπιαν, γιὰ νὰ μὴ μαρτυρήσουν. Βλέπετε; γλῶσσα πουθενά!

Πλησιάζουν ὅλοι καὶ βλέπουν ἔκπληκτοι. Πλησιάζει καὶ ὁ Ἀνδρίκος κατακόκκινος, κάτι ὑποπτεύων... ἀλλά...

— Πραγματικῶς, νέου εἴδους πουλιά, λέγει ὁ πατέρας· ἄγλωσσα...

— Ὄχι δά, ἐδῶ εἶνε καὶ ἡ γλῶσσές τους! λέγει ὁ Περικλῆς· καὶ μὲ ὅλην τὴν ἀπάθειαν, βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπην του τὸ χαρτάκι τὸ ὁποῖον ξεδιπλόνει....

Ἔ, καὶ νὰ ἐβλέπετε τότε τὰ μοῦτρα τοῦ Ἀνδρίκου...

Ἀλλά, 'πῆτέ μου, δὲν του ἐχρειάζετο αὐτὸ τὸ μαθηματάκι;

ΕΝ ΚΑΙΡΩι ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Ἡ μικρὰ Νίτσα πρόκειται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν μεγάλην ἐξοχικὴν ἐκδρομὴν τῆς ἐπαύριον. Θὰ ὑπάγουν μὲ τὸν σιδηρόδρομον εἰς τὴν Κηφισσιὰν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μὲ τὰ γαϊδουράκια ὡς τὸ Τατόϊ, ὅπου θὰ μείνουν ὅλην τὴν ἡμέραν. Τί ὡραῖα ποῦ θὰ εἶνε! Πόσον ἐπιθυμεῖ ἡ μικρὰ Νίτσα νὰ μὴ χάσῃ τέτοιαν διασκέδασιν! Ἀλλὰ ἔλα ποῦ θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐξυπνήσῃ πρωΐ, πολὺ πρωΐ, σχεδὸν πρὶν ἐβγῇ ὁ ἥλιος, καὶ ἡ μικρὰ Νίτσα ἀγαπᾷ πολὺ τὸν πρωϊνὸν ὕπνον, καὶ δὲν ὑπάρχει δι' αὐτὴν μεγαλητέρα ἐνόχλησις, παρὰ νὰ

τὴν σηκόνουν μὲ μισοκλεισμένα μάτια!.. Τί νὰ κάμῃ;...

—Κυρα-Φανή, λέγει πρὸς τὴν ὑπηρέτριαν αὔριο θὰ μ' ἐξυπνήσῃς πολὺ πολὺ πρωΐ.

—Μάλιστα, κυρία Νίτσα, θὰ σας ξυπνήσω.

Καὶ μετ' ὀλίγον, πάλιν:

—Κυρὰ Φανή!

—Ὁρίστε!

—Ἄκουσε... μὰ νὰ μὴ με ξυπνήσῃς πολὺ-πολὺ πρωΐ!

—Ὤ, μὰ πρὶν μοῦ εἶπες νὰ σ' ἐξυπνήσω πολὺ-πολὺ πρωΐ· τώρα ὄχι πολὺ-πολὺ πρωΐ;... Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ κάμω!

—Ἀπλούστατα, ἀπαντᾷ ἡ μικρὰ Νίτσα· θὰ με ξυπνήσῃς ὅποτε σοῦ 'πῶ ἐγώ.

Καὶ ἀποκοιμᾶται ἡσυχωτάτη.

ΕΙΣ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ἡ Μαρίκα ἐπῆγε μὲ τὴν μητέρα της εἰς τὰ λουτρά.

Τὸ νερὸν εἶνε λαμπρὸν εἰς τὴν ὑγείαν, ἀλλὰ πολὺ δυσάρεστον εἰς τὴν γεῦσιν. Ἐκεῖνο τὸ θολὸν χρῶμα, ἐκείνη ἡ μυρωδιά, ἐκείνη ἡ στυφάδα, ἐκείνη ἡ ἀλ-

μύρα, ἄχ, τί ἀηδία, προξενοῦν εἰς τὴν Μαρίκαν. Καὶ ὅμως ὁ ἰατρός, —τί κακός!— παρήγγειλε νὰ πίνῃ δύο ποτήρια ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βρωμόνερον, ὡς νὰ του εἶχε κάμῃ τὸ μεγαλήτερο κακό!

Καὶ ἡ Μαρίκα εὑρίσκει πάντα μίαν πρόφασιν.

—Ἔλα, Μαρίκα μου, πιέ το! τῆς λέγει ἡ μητέρα της.

—Ὄχι, μαμάκα, τώρα ὅ,τι ἤπια τὸ γάλα μου.

— Ἔλα, Μαρίκα μου, πιέ το!

— Ὄχι, μαμάκα, τώρα ἤπια βυσσινάδα.

Καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἡ μητέρα χάνει τὴν ὑπομονήν.

— Μὰ ἐπιτέλους πότε θὰ το πιῇς;

— Ὤ, μαμάκα! ἀπαντᾷ ἡ Μαρίκα· ἂν μου ἔκανες τὴ χάρι νὰ μοῦ το δώσῃς ὕστερα ποῦ θὰ κοιμηθῶ, χωρὶς νὰ το καταλάβω!..

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΡΙΚΥΜΙΑΝ

Τρικυμία μεγάλη εἰς τὸ Αἰγαῖον.

Ὁ Τοτὸς καὶ ἡ Μιμή, ποῦ περνοῦν τὸ καλοκαῖρί των εἰς μίαν νῆσον, ἀκούουν μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον τὰς λεπτομερείας. Τὸ θέαμα ἦτο φοβερόν, ἀλλὰ μεγαλοπρεπέστατον. Ὅλην τὴν νύκτα ἡ θάλασσα ἔβραζεν, ἐμαίνετο, ἡ βάρκες ἔσπασαν, τὰ πλοῖα ἐκινδύνευσαν, καὶ οἱ γενναῖοι ναῦται ἐπάλαισαν διὰ νὰ τα σώσουν μὲ ὅλας των τὰς δυνάμεις. Ἡ ἀκτὴ ὅλη ἦτο γεμάτη ἀπὸ φύκη σωρούς, καὶ ἀπὸ παντοῖα ἐκβράσματα. Εὐτυχῶς, ἄνθρωποι δὲν ἐχάθησαν.

— Τί ὡραῖο πρᾶγμα ποῦ θὰ εἶνε ἡ τρικυμία! λέγει ἡ Μιμή. Ἄχ, τί κρῖμα νὰ κοιμηθοῦμε χθὲς ἔτσι νωρίς! πῶς ἤθελα νὰ την ἰδῶ!..

— Κ' ἐγώ, καϊμένη, ἀπαντᾷ ὁ Τοτός. Νὰ σε 'πῶ! λέμε εἰς τοὺς ναύτας νὰ την ξαναπάμε;

— Μπᾶ! γι' ἀγάπη μας νὰ κάμουν τόσον κόπο;

— Δὲν πειράζει· τοὺς πληρώνουμε! ἀπαντᾷ ὁ Τοτός.

Ο ΖΩΡΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΖΩΡ

Ὁ μικρὸς Νῖκος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι του ξεκαρδισμένος ἀπὸ τὰ γέλια.

— Τί τρέχει; τὸν ἐρωτοῦν.

— Ὁ κύριος Ζωρῆς... ὁ χοντρός... χά, χά, χά... ποῦ ἔχει τὸν Ἀζώρ... χά, χά, χά... ἔκαμε μπλούμ!.. χά, χά, χά!..

— Μὰ ἔλα λοιπόν... πέ μας τα.

Καὶ ἀφ' οὗ ὁ μικρὸς Νῖκος ἐξεγέλασε, διηγήθη τὸ κωμικοτραγικὸν ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον ἐφαίδρυνε τόσον τοὺς περιπατητὰς τῆς ἡσύχου παραλίας, ὅπου παρεθέριζαν.

«Ἐκεῖ ποῦ περπατοῦσα, νὰ καὶ βλέπω τὸ κύριον Ζωρῆν μὲ τὸν Ἀζώρ του...

«— Μπαίνει 'στὴ θάλασσα, κύριε Ζωρῆ; τὸν ρωτᾷ κάποιος.

«— Ἀκοῦς ἐκεῖ! ἀπαντᾷ· τώρα νὰ ἰδῆς.

«Μὰ τί ἀστεῖος ποῦ εἶνε ὁ κύριος Ζωρῆς!.. Σηκόνει ἀμέσως ἕνα χαλίκι καὶ προχωρεῖ 'στὸ γεφυράκι... φωνάζει τὸν Ἀζώρ, καὶ πλησιάζει τὸ χαλίκι 'στὸ στόμα του.

«— Φτού! φτού! φτού!... Πάρ' το, Ἀζώρ!... Πάρ' το, μωρέ!

«Καὶ μπάμ! τὸ πετᾷ 'στὴ θάλασσα.

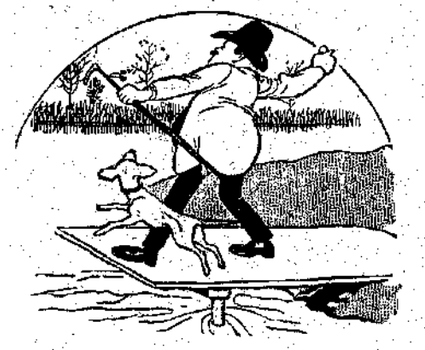

«Ἀλλὰ εἶχε πατήσῃ 'στὴν ἄκρη-ἄκρη τοῦ σανιδιοῦ, καὶ μὲ τὴν φόρα ποῦ πῆρε γιὰ νὰ ρίξῃ τὴν πέτρα, πατεῖ ἀκόμη πειὸ ἄκρη, τὸ σανίδι σηκόνεται ἀπὸ τὰ στρίποδα, ὁ κύριος Ζωρῆς χάνει τὴν ἰσορροπία, καὶ μπλούμ! πάρ' τον μέσα 'στὴ θάλασσα!.. Πέφτει μαζὶ καὶ ὁ Ἀζώρ, ἀλλὰ ἀντὶ νὰ πιάσῃ τὴν πέτρα, πιάνει τὸν ἀφέντη του...

«Νὰ τους ἐβλέπατε ὕστερα, ὅταν ἐβγῆκαν καὶ οἱ δύο, σὰν λαδωμένοι ποντικοί, ἐν ᾧ τὸ καπέλο τοῦ κυρίου Ζωρῆ ἐκολυμποῦσεν ἀκόμα... ἄ, μά σας βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ το ξεχάσω ποτέ!..»

Καὶ δός του, γελᾷ ὁ μικρὸς Νῖκος μὲ τὸ πάθημα τοῦ χονδροῦ κυρίου Ζωρῆ, ποῦ ἔχει τὸν Ἀζώρ.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

Βράδυ - βράδυ.

Ὅτι ἄναψαν τὰ ἠλεκτρικὰ τῆς Πλατείας.

Τὸ λυκόφως παλεύει μὲ τὸ φῶς τῶν μεγάλων λαμπτήρων, καὶ γίνεται ἕνα κράμα φωτὸς μελιχροῦ, φαιδροῦ, τὸ ὁποῖον πλημμυρεῖ τὴν Πλατεῖαν καὶ τὴν παρουσιάζει ὡς σεληνοφώτιστον.

Νομίζεις ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον δυστυχία εἰς τὸν κόσμον. Οἱ ἄνθρωποι, ποῦ περιπατοῦν ἐπάνω κάτω, φαίνονται φαιδρότατοι. Γύρω, τὰ τραπεζάκια τῶν ζαχαροπλαστείων εἶνε γεμάτα ἀπὸ κόσμον ἐπίσης φαιδρόν. Ἡ μουσικὴ παίζει. Ἀντηχοῦν ὁμιλίαι καὶ γέλια χαρᾶς, καὶ φωναὶ παιδιῶν διάτροι, ποῦ πωλοῦν ἐφημερίδας, λαχεῖα, φυστίκια καὶ ἄνθη...

Μεταξὺ τῶν παιδιῶν ποῦ πωλοῦν ἄνθη,—καὶ εἶνε πολλά. καὶ εἶνε ἀγόρια, καὶ εἶνε κορίτσια, καὶ εἶνε μεγάλα, καὶ εἶνε μικρά,—ἕνα φαίνεται ὅτι κάμνει τὴν «καλλίτερη δουλειὰ» ἀπ' ὅλα.

Εἶνε κοριτσάκι, ὄχι μεγαλήτερον ἀπὸ πέντε χρόνων.

Εὔμορφο σὰν ἀγγελάκι, μὲ ξανθὰ μαλλάκια, μὲ φορεματάκια πτωχικά, ἀλλὰ καθαρώτατα.

Τὸ λέγουν Καλίτσα.

Εἶνε ζωηρόν, πεταχτὸν καὶ ἔξυπνον· ἔχει ὡραίους τρόπους, καὶ τὸ γέλιο δὲν λείπει ἀπὸ τὸ στοματάκι του.

Εἰς ὅποιαν τραπέζι πλησιάσῃ, κυρίαι καὶ κύριοι τὸ ὑποδέχονται μὲ χαράν, τὸ περιποιοῦνται, τοῦ γλυκομιλοῦν, τὸ κάθίζουν 'στὴν ἀγκαλιά των, τὸ χαϊδεύουν, τὸ φιλοῦν, καὶ ἀγοράζουν τὰ λουλούδια ποῦ προσφέρει μὲ τόσην χάριν, πολλὲς φορὲς ἀκριβώτερα ἀπὸ ὅ,τι ζητεῖ.

Καὶ ἡ Καλίτσα τρέχει ἀπὸ τραπέζι σὲ τραπέζι, σὰν πεταλουδίτσα, γελαστή, χαρούμενη, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ χεράκια της ἀδειάζουν, καὶ ἡ τσέπη τῆς ποδιᾶς της γεμίζει πεντάρες.

Νά' δὲν ἔχει πλέον κανένα λουλοῦδι. Τὰ ἐπώλησεν ὅλα.

— Σᾶς εὐχαριστῶ-ωω! καληνύυυυκτα σας! φωνάζει μὲ μίαν μεγάλην ὑπόκλισιν καὶ μὲ μίαν μικρὰν φωνίτσαν, συρτήν, ἡ ὁποία κινεῖ ὅλων τὰ γέλια.

Καὶ φεύγει....

Φεύγει πρὸς τὸν Κῆπον. Τρέχει ὀλίγον, ἀλλὰ ἔπειτα τὸ βῆμά της γίνεται ἡσυχώτερον, ἀξιοπρεπέστερον. Δὲν γελᾷ πλέον· τὸ προσωπάκι της εἶνε τώρα σοβαρόν, σχεδὸν περίλυπον...

Ἐκεῖ, εἰς τὴν ἐρημίαν, ὀπίσω ἀπὸ τὰ δένδρα τὰ σκοτεινά, μία γυναῖκα μαυροφόρα τὴν περιμένει.

Εἶνε ἡ μητέρα της.

Τὸ πρόσωπόν της χλωμὸν μέσα εἰς τὰ μαῦρα τὰ μάτια της κόκκινα ὡς νὰ εἶχε κλαύσῃ πολύ... Χήρα πτωχή, μὲ τὸ μέγαλο της παιδί ἄρρωστο...

Ἡ Καλίτσα πλησιάζει, σηκόνει τὸ προσωπάκί της καὶ παρουσιάζει τὴν τσέπην τῆς ποδιᾶς της.

Ἡ μητέρα πέρνει τὰ λεπτά, τὰ δένει εἰς ἕνα μανδήλι καὶ τὰ φυλάγει εἰς τὴν δικήν της τσέπην.

Στενάζει, καὶ ὁ στεναγμός της εἶνε στεναγμὸς λύπης μαζὶ καὶ ἀνακουφίσεως.

Ἔπειτα πέρνει τὸ χεράκι τῆς Καλίτσας, καὶ ξεκινοῦν αἱ δύο τὼν, ἀπὸ τοὺς πλέον ἐρημικοὺς δρόμους, διὰ τὸ σπιτάκι...

Δύσκολα θἀνεγνώριζε τώρα τὴν Καλίτσαν, ἂν τὴν ἔβλεπε κανένας ἀπὸ τοὺς περιπατητὰς τῆς Πλατείας.

Δὲν εἶνε πλέον ἡ φαιδρά, ἡ γελαστή, ἡ πρὸ ὀλίγου ἀμέριμνη πεταλουδίτσα. Τὰ πέντε χρονάκια της νομίζεις ὅτι ἔγιναν διαμιᾶς δέκα, δεκαπέντε. Δὲν γελᾷ, δὲν ὁμιλεῖ. Φαίνεται ὡς κουρασμένη ἀπὸ τὴν ψεύτικην εὐθυμίαν ποῦ εἶχεν ἐξοδεύσῃ εἰς τὴν Πλατεῖαν, διὰ νὰ πωλήσῃ τὰ ἄνθη της.

Ἀλλὰ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον σηκόνει τὸ ξανθὸ κεφαλάκι, φανερώνει ὅτι εἰς τὸ βάθος τῆς μικρᾶς της ψυχῆς αἰσθάνεται κάποιαν εὐχαρίστησιν, κάποιαν ὑπερηφάνειαν. Ναί, μὲ τὰ χρήματα ποῦ ἐκέρδισεν αὐτή, ἡ μητέρα της θἀγοράσῃ ψωμί, καὶ θἀγοράσῃ ἰατρικὰ διὰ τὸν ἄρρωστον ἀδελφόν, καὶ θἀγοράσῃ λάδι διὰ τὸ κανδήλι τῆς Παναγίας.

Αὐτὸ γίνεται κάθε βράδυ, ἀπὸ πολὺν καιρὸν καὶ ποῖος ἠξεύρει ὡς πότε...

— Μὴν κλαῖς, εἶπε μιὰ μέρα 'στὴ μητέρα της, καὶ ἐγὼ θὰ πουλῶ λουλούδια σὰν τὴν Κατίνα, καὶ θὰ ἔχωμε λεπτά.

— Μὰ ἡ Κατίνα, παιδί μου, εἶνε μεγάλη· ἐσύ εἶσαι μικρή.

— Μικρή... μὰ σὰν θέλω γίνομαι καὶ μεγάλη.

Καὶ ἔγινεν, ἀλήθεια...

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΥΠΟΘΗΚΑΙ

Ὅποιος θαρρεύεται γιὰ καλὸ
Καὶ δίχως δοιάκι ἀνοίγεται,
Τὸν βρίσκ' ἡ μπόρα 'στὸ γιαλὸ
Καὶ ναυαγεῖ καὶ πνίγεται.

Ὅποιος σκαρόνει τὴ φωλιὰ
Σ' ἐν' ἄστατο κοτρῶνι,
Πρὶν νὰ καθήσῃ μιὰ σταλιὰ.
Γυρνᾷ καὶ τὸν πλακώνει.

Ὅποιος γλυστρήσῃ, ἂν πιασθῇ
Στῶν ἀλλώνων τὴν ἀνθρωπιά,
Θὰ τὸν σκουντήσουν νὰ χαθῇ,
Νὰ μὴν ὀρθοπατήσῃ πειά.

Χαρὰ στὸν ποῦ δὲν ἀρμενᾷ
Κ' ἔχει στεριὸ τὸ σπίτι του,
Κι' οὐδὲ τὸν ξένο προσκυνᾷ,
Οὐδὲ τὸ συντοπίτη του.

[Ἀπὸ τὰς «Ἀθήδας Ἀθρας»]

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Το Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» μετεκομίσθη εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων ἀρ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα. (γωνιαία οἰκία εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Πατησίων καὶ Σατωβριάνδου.)

Εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν μετῴκησε καὶ ὁ εἰδικὸς λαρυγγολόγος-ὠτολόγος ἰατρὸς κ. Μιχαὴλ Π. Παπαδόπουλος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΩ εἰς ὅλους καὶ εἰς ὅλας, ὅτι ἡ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, λήγει τὴν 20ὴν Σεπτεμβρίου. Ὅσαι συλλογαὶ θὰ σταλοῦν ἀργότερα, δὲν θὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὴν κρίσιν, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ πολὺ γρήγορα, διότι, ὡς εἶπα, αἱ παλαιαὶ Ἀσκήσεις πλησιάζουν νὰ τελειώσουν, καὶ αἱ νέαι θὰ μοῦ χρειασθοῦν μετὰ ἕνα περίπου μῆνα.

Καὶ ἐπειδὴ πράκειται περὶ Διαγωνισμῶν, σᾶς ἀναγγέλλω ὅτι ὁ Ἀνανίας ἐτελείωσε τὴν κρίσιν τῆς Δεκάτης Κυριακῆς· τώρα ὁ κ. Γαλάνης κάμνει τὰς εἰκόνας· ὥστε πολὺ γρήγορα θὰ λάβετε τὸ διπλοῦν φυλλάδιον, τὸ ὁποῖον περιμένετε πρὸ τόσου καιροῦ.

Διὰ τὴν ἀργοπορίαν τῆς Κυριακῆς, θὰ σας ἀποζημιώσῃ, ἐλπίζω, αὐτὴ ἡ ἰδία, ἡ ὁποία εἶνε ἡ ἐκτενεστέρα, ἡ ποικιλωτέρα καὶ ἡ πλουσιωτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς μέχρι τοῦδε. Ἄλλως τε δὲν ἠμποροῦσα νὰ βιάσω τὸν καιμένον τὸν Ἀνανίαν, διότι ἔχει τὰ «Φαιδρὰ τοῦ Μηνός,» τὰ ὁποῖα τὸν ἀπασχολοῦν πολύ.. ! καὶ τὸ βλέπετε...

Μετὰ τὴν κρίσιν τῆς Κυριακῆς, θὰ δημοσιευθῇ ἀμέσως ἡ κρίσις τοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς Καλλιγραφίας. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ προκηρύξω μερικοὺς ἄλλους διαγωνισμούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων, πολὺ γρήγορα, καὶ ἕνα περιεργότατον μεταφράσεως ἐκ τοῦ... Κινεζικοῦ.

Εἶμαι κατενθουσιασμένη μαζί σου, *Κρητικὲ Κάστανον*, ποὺ μου γράφεις τόσον συχνά. Τὰ γραμματάκια σου μοῦ ἀρέσουν πολύ, διότι εἶνε κομψά, εἰς ὡραῖον πάντοτε χαρτί, πάντοτε καθεγραμμένα, καὶ πάντοτε πλήρη ἀγάπης. Καὶ εἶνε πάντοτε γεμισμένα, πότε μὲ γραμματόσημα, πότε μὲ εἰκονίτσες, ἀλήθεια ἡ Κική δὲν εἰξεύρει πῶς νά σ' εὐχαριστήσῃ, — πότε μὲ ξεσταθώματα, καὶ οὐδέποτε μὲ παράπονα καὶ μὲ μουρμούρες... Εὖγε, παιδί μου, εἶσαι ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους καὶ θερμοτέρους μου φίλους.

Μοῦ ἤρεσε πολύ, *Ἀριστοεῦ* [ΕΕ], ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς σου εἰς τὰ Τέμπη, κατὰ τὸ εἰς Θεσσαλίαν ταξείδιόν σου, καὶ μὲ ἀπεζημίωσε διὰ τὴν μακράν σου σιωπήν. Ἔχεις δίκαιον· πρὶν γνωρίσῃ κανεὶς ξένας χώρας, ἔχει καθήκον νὰ περιηγηθῇ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἰδικήν του, καὶ διὰ τοῦτο αἱ πρῶται περιηγήσεις τῶν νεαρῶν Ἀγγλων γίνονται μέσα εἰς τὴν Ἀγγλίαν (αὐτά, ἐννοεῖται, διὰ τοὺς πλουσίους, τοὺς ταξειδεύοντας χάριν διασκεδάσεως· διότι οἱ πτωχοί, ὅσαν κινοῦνται, πηγαίνουν μόνον ὅπου τοὺς καλεῖ ἡ ἐργασία των, αἱ σπουδαί των. αἱ ὑποθέσεις των.) Σὲ συγχαίρω καὶ διὰ τὰς ὡραίας φωτογραφίας.

Ἀγνὸ Μενεξεδάκι, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἡ προηγουμένη ἐπιστολή δὲν ἐλήφθη, ὥστε μοῦ ὀφείλεις μίαν δραχμὴν διὰ τὴν ἀλλαγήν.

Νὰ καὶ ἡ *Φιλόπατρις Ἰὰς* [Ε], ἡ ὁποία εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ τόσον καιρόν, ἐμποδισθεῖσα πρῶτον ἀπὸ πολλὰς ἀσχολίας, καὶ ἔπειτα ἀπὸ μίαν μικρὰν ἀσθένειαν. Τώρα ὅμως εἶνε καλά, καὶ ἂν κρίνω ἐκ τῆς ἐπιστολῆς της, ὑπέρ ποτε καλά, διότι κάμνει καὶ ἐκδρομὰς μὲ τὸ γλυκοχάραγμα, καὶ ἔπειτα τὰς περιγράφει θαυμασίως. Εὖγε. Ἔστειλα καὶ τὰ φυλλάδια ποῦ ἐχάθησαν.

Ἀνέγνωσα κ' ἐγώ, *Ἀστροποταμίτη*, τὰ κατὰ τὸ θαυμάσιον παιδίον, τὸ ὁποῖον εἶνε μόλις τριῶν καὶ ἡμίσεως ἐτῶν, καὶ καταπλήσσει τὸν κόσμον μὲ τὴν μουσικήν του ἰδιοφυΐαν, παίζον εἰς τὸ πιάνο ὅ,τι κομμάτι ἀκούσῃ, καὶ ἄλλα ἰδι-

κῆς τοῦ ὅλως ἐμπνεύσεως! Ποῖος ἠξεύρει μήπως τὸ παιδίον αὐτὸ γίνῃ μίαν ἡμέραν κανένας Μόζαρτ ἢ κανένας Μπετόβεν! Ἐν τούτοις δὲν εἰμπορεῖ νὰ συμπεριληφθῇ εἰς τὴν σειρὰν τῶν «Ἐνδόξων Παιδίων» τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσα. Ἐκεῖ ἐπράκειτο, καθὼς εἴδες, περὶ παιδίων, τὰ ὁποῖα εἶχον ἐν φυσικὸν τάλαντον, ἀλλὰ τὸ ἀνέπτυξαν καὶ τὸ ἐκαλλιέργησαν διὰ μελέτης, δι' ἐργασίας, διὰ θελήσεως. Ἐν ᾧ ὁ μικροσκοπικὸς αὐτὸς ἰσπανὸς πιανίστας εἶνε ἀνεύθυνος διὰ τὴν τέχνην του· δὲν ἔκαμε τίποτε αὐτός, ἐγεννήθη ἔτσι, ὅπως ἄλλα παιδιὰ γεννῶνται μὲ δόντια ἢ μὲ μουστάκια. Εἶνε μὲ ἄλλους λόγους τέρας. Καὶ αἱ ἰδιοφυΐαι τῶν τεράτων, αἱ τόσον πρώιμοι καὶ θαυμασταί, δὲν διατηροῦνται πάντοτε μέχρι τέλους.

Καὶ ἡ *Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία* μοῦ γράφει, ὅτι εἶνε κατενθουσιασμένη μὲ τὰ εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ Δελτάρια, καὶ ὅτι ἔχει λάβει ἄπειρα ἕως τώρα. Προχθὲς ἡ θεία της ἀπὸ τὸ Παρίσι τῆς ἔστειλεν εἴκοσι τοιαῦτα μὲ λαμπρὰς τοποθεσίας. Τὰ ἔχει ὅλα «εἰς μίαν ὡραίαν κασετίναν» ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν της, καὶ αἱ μικραὶ της φίλαι περνοῦν στιγμὰς τινας εὐχαρίστους, φυλλομετροῦσαι αὐτά.» Ἰδοὺ ἕνας τρόπος χρησιμοποιήσεως.

Τὰ 14 φράγκα σας, *Κεκρυμμένε Φίλε*, ἐλήφθησαν ἐγκαίρως, μετατραπέντα δὲ εἰς δραχμὰς 21, κατετέθησαν εἰς τὸ Ταμεῖον ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Τακτικοὶ Ἀναγνῶσται τῆς Διαπλάσεως.» Ἴδε 1ον Δελτίον εἰς τὸ Παράρτημα τοῦ 20οῦ φύλλου ἐ. ἔ. σελ. 172 δ', στήλη δ', στίχ. 20. (Μήπως δὲν ἐλάβατε Παράρτημα;)

«Φθινόπωρον! μαθήματα! μελέτη! πώ, πώ, πώ!» Ὅσῳ τὸ συλλογιζόμεθα, γινόμεθα μελαγχολικώτεραι καὶ αὐτοῦ τοῦ Φθινοπώρου... Ἀλ! πάει τὸ καλοκαιράκι! τί κρίμα...» Μὰ τί λοιπόν, ἠθέλατε νὰ εἶνε αἰώνιον, *Τριανταφυλλένιε Κάμπε* καὶ *Εἰρωνεία τῆς Εἰμαρμένης*;... Δὲν τὸ πιστεύω νὰ τὸ λέγετε μὲ τὰ σωστά σας, ἀγαπηταί μου, οὔτε ὅτι προτείνετε σοβαρὰ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον θὰ μοῦ κάμετε τὴν χάριν νὰ μή σας ἐγκρίνω. Ἂν θέλετε κανὲν ἄλλο ἠμερώτερον, εὐχαρίστως.

Σὲ συγχαίρω, *Ἐλευυυνία θεά*, διὰ τὴν ἀπόφασίν σου νὰ τελειοποιήσῃς τὰς σπουδάς σου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Ὅσον διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς ἐπιστήμης, τί νὰ σου εἴπω; Πρέπει νὰ ἐρωτήσῃς τὴν κλίσιν σου καὶ αὐτὴν μόνην νὰ κολουθήσῃς. Ἂν δὲν ἀπατῶμαι, νομίζω - ἀλλ' αὐτὸ τὸ λέγω μὲ μεγάλην ἐπιφύλαξιν, — ὅτι κλίνεις περισσότερον πρὸς τὴν Φιλολογίαν παρὰ πρὸς τὴν Ἰατρικήν.

Τὸ πιστεύω, *Φιλέρημον Ἴον*, ὅτι αὐτὰ δὲν εἶνε «προφάσεις ἐν ἀμαστίαις» καὶ σε συγχωρῶ ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν μακράν σου σιωπήν. Χαίρω ποῦ εἶσαι καταμαγευμένη μὲ τὰ φυλλάδιά μου καὶ σε συγχαίρω διὰ τὰς προόδους σου εἰς τὸ μανδολίνον. Ὅσον διὰ τὸ Γραφεῖον, βέβαια τὸ κατνούργιο σπίτι εἶνε καλλίτερον ἀπὸ τὸ παλαιόν.

Εὖγε, *Ἀργικουτούλιακα*, διὰ τὸ ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνοπαιδος» ἐνδιαφέρον σου. Bazar εἶνε πλέον ἀποφασισμένον, ἡ δὲ ἰδέα σου νὰ γίνῃ συγχρόνως καὶ Δένδρον Χριστουγεννιάτικον μοῦ φαίνεται πολὺ ὡραία, καὶ ἂν προφθάσω, θὰ τὴν πραγματοποιήσω. Λέγω δὲ «ἂν προφθάσω» διότι τὸ Δένδρον πρέπει νὰ γίνῃ κατὰ τὰ τέλη Δεκεμβρίου, ἡ δὲ Προκήρυξις ἀπὸ τώρα.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ποτηρὰν Ἀλεποῦν* (Σ. Μ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) καὶ *Χαριτωμένην Κόρην* (Σ. Σ.)

ΕΝ ΑΘΡΟΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποτελεσμάτων καὶ τοῦ τελευταίου Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων, ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* ὡς μοῦ γράφει σήμερον ὁ ἴδιος, συμπληρόνει τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν διὰ τὸ

Ἄθροον Βραβεῖον (Ἴδε Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, κεφάλαιον ς', φυλλάδιον 3, σελὶς 23.)

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐτῶν 1899 καὶ 1900, μέχρι σήμερον, ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* ἔλαβε:

Εἰς τὸν 57ον	Διαγ. (Λύσεων)	Β' Βρ.	= 1/4
» » 59ον	» »	Β' Βρ.	= 1/4
» » 60ον	» (Διηγήμ.)	Ἔπ.	= 1/16
» » 61ον	» (Ἀσκήσ.)	Ἔπ.	= 1/16
» » 62ον	» (Λύσεων)	Β' Βρ.	= 1/4
» » 63ον	» » »	Β' Βρ.	= 1/16
» » Μικρὸν Ποιητικὸν	Διαγ.	Ἔπ.	= 1/16

Τὸ ἄθροισμα τῶν ἀνωτέρω κλασμάτων δίδει τὴν μονάδα. Ἑπομένως εἰς τὸν *Ἀγγουρολογιώτατον* ἀπονέμεται τὸ Ἄθροον Βραβεῖον. Τὸν συγχαίρω διὰ τὴν τιμήν, τὴν ὁποίαν πρῶτος λαμβάνει, καὶ τὸν παρακαλῶ νὰ ἐκλέξῃ τοὺς τόμους, τοὺς ὁποίους θέλει, νὰ μου στείλῃ δὲ καὶ τὴν φωτογραφίαν του πρὸς δημοσίευσιν.

Σημείωσις. — Τὰ «ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ» λογαριάζονται εἰς τὸ Ἄθροον ὡς Βραβεῖα. Π. χ: ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* ἄπαξ ἔλαβε Β' Βραβεῖον εἰς τὰς λύσεις· τὰ ἄλλα δύο εἶνε διὰ τὰ «ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ» του.

---

† **Ἀλέκος Παπαλόης.** Ὅλοι ἐμάθατε τὰ κατὰ τὸ τρομερὸν ναυάγιον τοῦ αἰγυπτιακοῦ ἀτμοπλοίου «Σαρκίαι», καὶ ὅλοι ἐλυπήθητε διὰ τὸν οἰκτρὸν θάνατον τόσων ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων. Θὰ λυπηθῆτε ἀκόμη περισσότερον, ὅταν μάθετε ὅτι μεταξὺ τῶν ναυαγῶν, μεταξὺ τῶν ἀτυχῶν θυμάτων τῆς καταστροφῆς, ἀριθμεῖται καὶ εἷς συνάδελφός σας, ὁ νεαρὸς Ἀλέκος Παπαλόης, ὁ γνωστὸς εἰς τὸν κύκλον μας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Καφηρεύς*. Μετέβαινεν ἐκ Πειραιῶς εἰς Κωνσταντινούπολιν, διὰ νὰ σπουδάσῃ εἰς τὴν Ἐμπορικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης, καὶ ὁ λαμπρὸς αλλ' ἀτυχὴς νέος ἐπέπρωτο νὰ εὕρῃ τὸν σκληρότερον τῶν θανάτων, — ὁποία μοιραία σύμπτωσις! — ὄχι μακρὰν τοῦ Καφηρέως... Προσευχηθῆτε ὑπὲρ αὐτοῦ.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ.

Περὶ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ *Ἐθνικοῦ Ἴμνου*, ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 35ον φυλλάδιον, μοῦ ἔγραψαν μέχρι σήμερον, ἐπιδοκιμάζοντες τὴν ἰδέαν τῆς καταργήσεως τῶν πολλῶν Συλλόγων καὶ τῆς ἱδρύσεως ἑνὸς μόνου, οἱ ἑξῆς: Ἡ *Θαλασσοπούλα* (φρουροῦσα ὅτι ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ κ. Φαίδωνος καὶ τὴν ἀντιπροεδρείαν τοῦ Ἀνανία τοιοῦτος Σύλλογος εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ θαύματα·) ἡ *Δημοτὶς Βιβλου* (λέγουσα περὶ τοῦ *Ἐθνικοῦ Ἴμνου*: «δὲν ἠξεύρω ἂν εἶνε μικρός, τὸ μυαλό του ὅμως εἶνε μεγάλο·») ὁ *Αὐγέρινος* (ὑπενθυμίζων τὸ γνωμικὸν «ἡ ἕνωσις κάμνει τὴν δύναμιν·») τὸ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* (διότι φρονεῖ ὅτι παιδικὸς Σύλλογος δύναται νὰ πρόκόψῃ ἂν προίσταται αὐτοῦ εἰς ἀνώτερος τῶν μελῶν, ὄχι μόνον κατὰ τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν·) ὁ *Καχαρίας τοῦ Φαλήρου* (προτείνων νὰ τεθῇ τὸ ζήτημα ὑπὸ ψηφοφορίαν καὶ ὑποδεικνύων καὶ τὸν τρόπον·) ὁ *Θαλασσινὸς Ζωγράφος* (μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι πρόεδρον θέλει τὸν Ἀνανίαν, διότι τοῦ ἀρέσουν τὰ λογοπαίγνια·) ἡ *Χλόη τοῦ Κηφισσοῦ*, ὁ *Ι. Δ. Καρᾶς* (συγχαίρων τὸν *Ἐθνικὸν Ἴμνον* καὶ παροτρύνων νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἰδέα του τὸ ταχύτερον·) ἡ *Ἄβρα τῆς Κερκύρας*, ἡ *Ἠπειρωτεία Ἀκτή* (κυρίως, λέγει, διότι οἱ Μικροὶ Σύλλογοι διαλύονται εὐκόλως, ἐν ᾧ ὁ Μεγάλος θἀντέχῃ·) ὁ *Ρωμαῖος Κικέρων* (διαβλέπων ἀποτελεσματικωτάτην τὴν δρᾶσιν ἑνὸς τοιούτου Συλλόγου, καὶ δι' ἄλλα μὲν πολλά, ἀλλὰ προπάντων διὰ τὸν «Ἑλληνόπαιδα»·) ὁ *Ναυαρὸς τῆς Κυνθίας* (ναί, διότι ἔτσι τοῦ ἀρέσει·) ὁ *Τριανταφυλλένιος Κάμπος* καὶ ἡ *Εἰρωνεία τῆς Εἰμαρμένης* (ὅμως μὲ πρόεδρον τὸν Ἀνανίαν, ὁ ὁποῖος εἶνε πολὺ κατάλληλος, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Σχολείου των·) ἡ *Εὐγενὴς Καρδιά*, ὁ *Τοξότης Ἀπόλλων* (κατενθουσιασμένος μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Ἴμνον*, καὶ ἀναφράξας ὅταν ἐδιάβασε τὴν ἐπιστολήν του: «πές μου τί ψευδώνυμον ἔχεις, νά σου πῶ ποιὸς εἶσαι!») ὁ *Θωρακίτης* (φρονῶν ὅτι διὰ τούτου θὰ ἐξασφαλισθῇ τὸ δωδεκασέλιδον φύλλον καθ' ἑβδομάδα·) καὶ ὁ *Μικρὸς Ἀθηναῖος*.

Ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* φρονεῖ, ὅτι εἶνε συμφοροτέρον νὰ μείνουν ὅπως ἔχουν «διότι ἀλλέως ἐργάζεται τις μόνος του, καὶ εἰς ποῦ θὰ ἱδρύσῃ Σύλλογον θὰ ἔχῃ τὴν φιλοτιμίαν νὰ μὴ τὸν ἀμελήσῃ·» — καὶ ὁ *Μονογενὴς* φρονεῖ ἐπίσης ὅτι οἱ πολλοὶ Σύλλογοι εἶνε προτιμώτεροι «διότι γεννᾶται μεταξὺ αὐτῶν ἡ ἄμιλλα·» — ἡ *Μαρίδα τοῦ Βοῦρπου* δὲν καταψηφίζει μὲν τὴν πρότασιν, ἀλλὰ φαίνεται ἐπιφυλακτική, διότι οἱ Σύλλογοι ἕως τώρα «ἐργάζονται ἀμιλλώμενοι καὶ οἱ συνδρομηταὶ συνδεδεμένοι» ἂν δὲ μεταληθοῦν τὰ πράγματα «φοβεῖται τὴν φιλοδοξίαν τῶν ὀλίγων·» — τέλος ὁ *Ἄσπρο ποταμίτης* ἐπιμένει εἰς τὴν ἰδέαν του τῆς διατηρήσεως τῶν Μ. Συλλόγων καὶ τῆς ἑνώσεως αὐτῶν ὑπὸ ἕνα Γενικὸν Πρόεδρον. — Αὐτὰ μέχρι σήμερον.

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι: τὸ *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι* θὰ φανερώνῃ τὸ ὄνομά του εἰς ὀντινα θὰ φανερώνῃ καὶ τὸ ἰδικόν του, κατὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν **Μ. Μυστικῶν**· — ὁ *Ἐξόριστος Ναπολέων* πληροφορεῖ τὸν *Στρατηγὸν τοῦ Βατερλὼ* ὅτι εἶνε συμμαθαταί, καὶ τον ἐρωτᾷ διατί δὲν μετεχειρίσθη τὸ ψευδώνυμόν του· — ἡ *Χλόη τοῦ Κηφισσοῦ* συγχαίρει τὸν *Φωτεινὸν Οὐρανὸν* διὰ τὸ βραβεῖόν του, ἀντασπάζεται δὲ τὴν *Σφίγγα τῶν Πάγων* καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν θὰ τὴν ἔχῃ καὶ φέτος συμμαθήτριαν εἰς τὸ βιολί· — ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* πληροφορεῖ τοὺς *Ὡραίους Πρίγκιπας* ὅτι τἀρχικά της εἶνε Α. Θ. — ἡ *Καυκασία ἀσπάζεται* τὴν *Σπαρτιάτισσα Λεωνίδα*· — ὁ *Αἰγινῆς* ἐρωτᾷ τὸν *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* ἂν ἠξεύρῃ κανὲν ἰατρικὸν τῆς ἀνυπομονησίας, διότι εἶνε ἀνυπόμονος νὰ μάθῃ ποῖος ἀπὸ τοὺς Πατρινοὺς ἐπῆρε τὰ περισσότερα εὐσημα· ἡ *Ὄλγα Πατσιάδου* ἀσπάζεται τὴν *Πολυξένην Σημέτα*, *Θυμαρίαν Ἀναστασιάδου* καὶ *Πηνελόπην Σακελλαρίου*, ζωγρεῖ δὲ καὶ μὲ τὰς τρεῖς ἀλληλογράφαι· - τὸ *Αἰγαῖον Πέλαγος* συγχαίρει τὸν *Τάνταλον* διὰ τὸ Βραβεῖόν του· — ἡ *Ἠπειρωτεία Ἀκτὴ* ζητεῖ τἀρχικὰ τῆς *Μαγικῆς Εἰκόνος* — τὸ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* ἀσπάζεται τὸ *Μερτζεδέριο Μποκετάκι* καὶ τὴν *Σαλωνίτισσαν Ἐλπίδα* (τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν ἀπὸ τὰ ἀρχικά της ὡς πρώην συμμαθήτριαν·) — ἡ *Ἀτυσία Κουβέλου* ἀσπάζεται τὴν *Νεαρὰν Καλλιεέγνιδα* καὶ τὴν ἐρωτᾷ διατί δὲν της ἔγραψε· — ἡ *Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία* ζητεῖ τἀρχικὰ τῆς *Σελήνης Ἰανουαρίου* καὶ ἀσπάζεται τὴν *Εἰλικρινῆ Φίλιαν*· ἡ *Βασιλὶς τῆς Ἐρήμου* ἀσπάζεται τὴν *Ὡραίαν Κέρκυραν*, *Ρομαντικὴν Καρδίαν* καὶ *Ἐλπίδα*· — ὁ *Ἐθνικὸς Ἴμνος* δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ *Ἐρυθροῦ Νέφους* καὶ *Ἰσημερινοῦ τοῦ Κόσμου* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολάς των· — τὸ *Φιλέρημον Ἴον* ἐρωτᾷ τὴν *Ἀμυγδαλιὰν τῆς Κρανάης* ἂν θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Σχολεῖον· — ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* ζητεῖ ἐπ' ἀνταλλαγὴ τἀρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ *Ἐνζολωρᾶ*· — δι' ἄλλας δὲν ὑπάρχει χῶρος.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* μὲ τὴν *Ζωηρὰν Φλόγα*, *Ἀνθόλλιον τῆς Ἐρήμου* καὶ *Παρηγορὸν Ἄγγελον*· ἡ *Καυκασία* μὲ τὴν *Ἠπειρώτισσαν Ἄβραν*, *Ἰατρὸν τῶ

ραμέλαν, Πικραμένην Καρδούλαν καὶ *Ὡραίους Πρίγκιπας* — ὁ *Δαφνοστεφὴς Ναύαρχος* μὲ τὸν *Καχαρίαν τοῦ Φαλήρου, Ναυτοπούλαν* καὶ *Μενεξεδένιαν* · τὸ *Μεσολογγιτάκι* μὲ τὴν *Λιμνοθάλασσαν τοῦ Μεσολογγίου* · ὁ *Βασιλεὺς τοῦ Κατέργου* μὲ τὴν *Κοραλίαν Μακρῆ, Πενθοῦσαν Καοῦίαν* καὶ *Ἱππότην τοῦ Ἀστέρος* · — ἡ *Ἀντιγόνη* μὲ τὴν *Ταϋγέτην* (ἡς ζητεῖ καὶ ταχυκά) — ὁ *Νεαρὸς Ζωγράφος* μὲ τὸ *Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου* · ὁ *Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανόπαις* μὲ τὴν *Γαρδένιαν τῆς Μαγνησίας, Ἀετὸν τῆς Δίρφης* καὶ *Ποιμενίδα τῆς Δίρφης* — ὁ *Στέφανος Δάφνης* μὲ τὸν *Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον* — ἡ *Μικρὰ Χωριατοπούλα* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Φουσανέλλαν* καὶ *Ἰωάννην Χ. Ρηγοπούλου* · — ἡ *Πηδηκτούλα* μὲ τὴν *Αὔραν τῆς Συλλίδος* καὶ *Καυκασίαν* · — ὁ *Ι. Χ. Σολιώτης* μὲ τὸν *Παρνασσὸν* · — τὸ *Μῆλον τῆς Ζαγορᾶς* μὲ τὸν *Δημ. Φιλέρην* καὶ *Τριανταφυλλένιον Κάμπον* — ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μὲ τὴν *Ἀργυρᾶν Συρίκτραν, Καχαρίαν τοῦ Φαλήρου* καὶ *Ἀνδρεῖον Εὐζωνον* · — ὁ *Νοσταλγὸς Ἕλλην* μὲ τὸν *Τρομερὸν Γίγαντα, Λευκόπτερον Ἄγγελον* καὶ *Ἀεροναυτοπούλαν* — ὁ *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλὸς* μὲ τὸ *Σκαφιδάκι, Περίλυπον Ὀρφανὴν* καὶ *Ἔνα Χιωτάκι* — τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* μὲ τὴν *Δημήτιδα Βῶλου, Κυματίζουσαν Θάλασσαν* καὶ *Πειραϊκὴν Αὔραν* — ὁ *Κεραμιδόγατος* μὲ τὸν *Ποιητικὸν Νάρκισσον* καὶ *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν* — τὸ *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* μὲ τὸν *Ἑλληνομαθῆ Ἀμερικανόπαιδα, Ἀμαρυλλίδα* καὶ *Θαλασσινὸν Ζωγράφον.* — ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὸ *Μειδίαμα τοῦ Ἔαρος, Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* — ἡ *Συννεφώδης Αὐγὴ* μὲ τοὺς *Ὡραίους Πρίγκιπας, Καλλίφωνον Ἀρσακειάδα* (διὰ νὰ ἀνταλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των) καὶ *Ρωμαῖον Κικερώνα* — ὁ *Νέος Ναύτης* μὲ τὸν *Ἀσπροποταμίτην* καὶ *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ* — τὸ *Κεντρὶ* μὲ τὴν *Ζωηρὰν Φλόγα, Μεσολογγιτάκι* καὶ *Ζοφερὸν Νέφος* — ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης, Γλυκεῖαν Καρδίαν* καὶ *Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον* · ὁ *Φρόνιμος* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ *Γλυκὺ Ὀνειρον* · — ἡ *Νεροχελώνη* μὲ τὸν *Θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν* · — ὁ *Κάλυξ Ρόδου* μὲ τὴν *Κικὴν Ζαφειροπούλου, Καλλίφωνον Ἀρσακειάδα* καὶ *Ταϋγέτην* · — τὸ *Αἰγαῖον Πέλαγος* μὲ τὴν *Εἰλικρινῆ Φιλίαν, Καλλίφωνον Ἀρσακειάδα* καὶ *Ἑλληνομαθῆ Ἀμερικανόπαιδα* · — ὁ *Ψαρόμυαλος* μὲ τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Παρτσινέβελον* · — ὁ *Μικρὸς Γυμνασιόπαις* μὲ τὸν *Μικρὸν Μηχανικόν, Μικρὸν Παιδόργον* καὶ *Οὐρανίαν Σφαῖραν* (μὲ τὸ νόμά της) — τὸ *Ἴον τοῦ Ἄγρου* μὲ τὸν *Χιακὸν Ὀρίζοντα, Ἄγριον Μάγδην* καὶ *Τρυγόνα* (μὲ τὸ νόμά της) — ὁ *Βράχος τῆς Κρανάης* μὲ τὸν *Κωνστ. Κατσαρᾶν* (τοῦ ὁποίου ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ψευδώνυμον,) καὶ *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα* — τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* μὲ τὴν *Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Ἔνταρκον Ἔαρ* καὶ *Μοῦσαν τοῦ Χοροῦ* — ἡ *Θερινὴ Βροχὴ* μὲ τὸ *Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου, Καλλίφωνον Ἀρσακειάδα* καὶ *Μεσολογγιτάκι* — ἡ *Εἰρωνεία τῆς Εἱμαρμένης* μὲ τὸν *Σέλευκον Κεραυνὸν, Χιακὸν Ὀρίζοντα* καὶ *Πὶκ-Νὶκ* — ὁ *Τριανταφυλλένιος Κάμπος* μὲ τὸν *Φασουλογέννητον* καὶ *Φαταούλαν* — ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὸν *Κυνηγὸν τῶν Αἰγάγρων, Τσουχτραν* καὶ *Καλὸς Ὅρισες* — ὁ *Ἰωάννης Στεφάνου* μὲ τὸν *Καχαρίαν τοῦ Φαλήρου, Ἀργυρᾶν Συρίκτραν* καὶ *Λιονοσκεπῆ Δίρφην* — ἡ *Δημοτις Βῶλου* μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Ἅμνον* καὶ *Ζοφερὸν Μεσαίωνα* — ἡ *Θαλασσοπούλα* μὲ τὴν *Νεροχελώνην, Θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (διὰ νὰ ἀνταλλάξουν, ἂν θέλῃ, καὶ τὰ ὀνόματά των) — ἡ *Δενδροστοιχία Ἀθηνῶν* μὲ τὴν *Πιπίτσαν Ἀθανασιάδου* καὶ *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν* — ὁ *Ἀήττητος Ἥρως* μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Ἅμνον, Καχαρίαν τοῦ Φαλήρου* καὶ *Εἰλικρινῆ Φιλίαν.*

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἰωάννην Χ. Σολιώτην* (ποτὲ δὲν εἶπα ὅτι αἱ Ἀσκήσεις τοῦ Διαγωνισμοῦ πρέπει νὰ εἶνε γραμμέναι ἐπὶ χάρτου τῶν Λύσεων, ἀλλ' ἐπὶ χάρτου κοινοῦ, ἔχοντος, εἰ δυνατόν, τὸ σχῆμα τοῦ λυσοχάρτου·) *Ἀδαμαντίαν Παναγιωτοπούλου* (πρέπει νὰ λύσῃς τὰς περισσοτέρας ἀπὸ ὅλους, ὥστε ὁ ἀριθμὸς δὲν ὁρίζεται· ὡς πρὸς τὴν λύσιν τῶν Γρίφων, σὲ συμβουλεύω νὰ παραβάλλῃς τὰς δημοσιευμένας λύσεις μὲ τοὺς Γρίφους, καὶ θὰ ἐννοήσῃς πῶς λύονται· εἰς αὐτὸ ὁδηγεῖ ἡ πεῖρα·) *Ἀρχιστράτηγον Ρόβερτς* (ἔστειλα·) *Εἰλικρινῆ Φιλίαν* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς·) *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ* (μὰ τί ἔγεινες; ἄχ, αὐτὸ τὸ συνάχι! τοὐλάχιστον ὅταν πιάνῃ τὴν Τζέννυ ἔχω ἐν Π.Πνεῦμα· ἐν ᾧ ὅταν πιάνῃ σέ, στεροῦμαι τῶν χαριτωμένων ἐπιστολῶν σου·) *Τριπτόλεμον* (μὰ ποῦ εἶνε ἡ ἀδελφή σου; οὔτε τὸ ὄνομά της δένμου γράφεις, καὶ θέλεις νὰ της ἐκλέξω ψευδώνυμον; εἰπέ της νὰ μου γράψῃ ἡ ἰδία· αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ καλλίτερον·) *Σφίγγα τῶν Πάγων* (λύει κανεὶς ὅσας εἰμπορεῖ, καὶ ἂν εἶνε ὅλαι, τόσῳ τὸ καλλίτερον· νὰ μου φιλήσῃς τὸν μικρὸν Ἄγν καὶ νὰ του εἰπῇς ὅτι τοῦ χρόνου τὸν περιμένω· φὺ τότε θὰ ἔχῃς τὸ περιοδικὸν τῶν μεγάλων·) *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* (ἔστω· ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ εἰς τὸ ἑξῆς νὰ στέλλωνται ἐντὸς τῆς προθεσμίας· προσπάθησε νὰ εἶσαι ἀκριβής·) *Αἰγικά* (κ' ἐγὼ εἶμαι βεβαία ὅτι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον θά το τιμήσῃς ἀκόμη περισσότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον· ἐλήφθη καὶ ἡ δευτέρα εἰσφορά σου διὰ τὸν Ἑλληνόπαιδα· εὖγε!) *Αὔραν τῆς Κερκύρας* (κατετέθη καὶ ἡ νέα εἰσφορά· ὁ ἐνθουσιασμός σου, βλέπω, ἀκοίμητος·) *Θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν, Ἐνζολωρᾶν, Ἄνθος τοῦ Μαΐου* (δίολου δὲν μ' ἐνοχλοῦν αἱ ἐπιστολαί σου· ἀπεναντίας θέλω νὰ μου γράφῃς συχνά· ὡς πρὸς τὸ φυλλάδιον, φαίνεται ὅτι μοῦ το εἶχες ξαναγράψῃ·) *Ρούμπην Μέρλιν* (ἔστειλα· διατί δὲν μου γράφεις κάποτε;) *Ἥλιον τῆς Αὐγῆς, Σκληρὸν Βράχον* (ἔστειλα· [Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ ταξειδίου·) *Ἱστορικὸν Παλαμήδιον, Ρωμαῖον Κικέρωνα* μοῦ ἤρεσε τὸ «Κόμητρι» εὖγε διὰ τὸ Λαχεῖον ποῦ σκοπεύεις νὰ διενεργήσῃς ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος·») *Ναυαρχὸν τῆς Κινθίας* (ἂς ἴδωμεν λοιπὸν τί εἶνε αὐτὸ ποῦ σκέπτεσαι·) *Δημήτριον Φιλέρην* (ἐδιάβασα μ' εὐχαρίστησιν τὰ ποιηματάκια σου· εἶνε πολὺ ἀτελῆ καὶ καθεαυτὸ παιδικά· μόνον τὸ μέτρον χωλαίνει ἐδῶ κ' ἐκεῖ·) *Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου* (ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου· εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναί·) *Χιονοσκεπῆ Δίρφην* (βεβαίως ὁ ἐπιμένων νικᾷ, καὶ βεβαίως θὰ νικήσῃς καὶ σύ, ἀφ' οὗ ἐννοῇς νὰ ἐπιμένῃς· χαίρω ποὺ σας ἀρέσει τόσον ὁ «Πετρομαζευτής·») *Ἀγροτικὴν Ζωὴν* (κάθε ἄλλο παρὰ γελοία μοῦ ἐφάνη ἡ ἐπιστολή σου, καὶ ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ μοῦ την στείλῃς· ἀκοῦς ἐκεῖ! καὶ πῶς λοιπὸν θὰ συνειθίσῃς;) *Εὐγενῆ Καρδίαν* (εὐχομαι ταχίστην ἀνάρρωσιν εἰς τὸν ἀδελφόν σου· εἰπέ του καὶ ἐκ μέρους μου νὰ φυλάγεται·) *Ἐθνικὸν Ἅμνον, Κοραλίαν Μασσαί, Ἄσπρο Ποντικάκι, Λοξίαν* (ὥστε ὑπερέβη τὰς ἐλπίδας σου ὁ τελευταῖος Διαγωνισμός· ἔτσι θὰ πάρῃς καὶ Πρῶτον χωρὶς νὰ το ἐννοήσῃς·) *Τοξοτὴν Ἀπόλλωνα* ([Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν·) *Κ. Τσολακίδην, Ἑλληνικὴν Φουσανέλλαν,* (διατί δὲν μου γράφεις συχνότερα; διὰ τὸ ζήτημα τῶν Διαγωνισμῶν μὴν ἀνησυχῇς, δὲν θὰ τους καταργήσω·) *Κιθαρῳδὸν Ἀρίωνα* (ἔστειλα,) *Λεθέντην τοῦ Μωρέως* (σὲ ζηλεύει ἡ *Ἀεροναυτοπούλα* διότι ἐπεσκέφθης τὸ Γραφεῖόν μου; ἂς ἔλθῃ νὰ τὸ ἐπισκεφθῇ καὶ ἐκείνη· ὄχι, αὐτὸ ποῦ ζητεῖς δὲν γίνεται·) *Ἀεροναυτοπούλαν* (ἄ, νὰ πού μού το γράφει καὶ ἡ ἰδία· καλῶς νὰ ἔλθῃς λοιπόν·) *Κεραμιδόγατον* (λάθος ἔγεινεν· ἔχε ἀκόμη ὀλίγην ὑπομονήν·) *Ἰ. Δ. Παπαδήμαν* ἡ εἰσφορά σου κατετέθη· εὖγε!) *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* (εὖγε καὶ σύ· τώρα ποῦ ἔγινες καλά, γράφε μου συχνὰ καὶ μὴ σε μέλῃ·) *Τυδέα* κ τ λ. κ τ λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *8 Σεπτεμβρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 30 Ὀκτωβρίου

Ὁ χάρτης εἰς λύσεις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίνει νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἐμπορείῳ μας εἰς φακέλλους, ἐν ἑκάστῃ περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

465. Λεξιγρίφος

Θεὰ αἱ τρεῖς μου συλλαβαί, ἄνθη τὰ ἄλλα δύο,
Μὲ τ' ὅλον μου θασίλισσαν ἀρχαίαν σοῦ δεικνύω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαίδος

466. Συλλαβόγριφος.

Συμπλεκτικὸς τὸ πρῶτόν μου
Γράμμα τὸ δεύτερόν μου,
Κι' εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος
Θὰ εὑρῇς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βίτου τῆς Ὑδρᾶς

467. Δημῶδες Αἴνιγμα.

Σκουτέλι, παλησσκούτελο
Στὸν τοῖχο κρεμασμένο.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Ν. Νικολαΐδου [Ε]

468. Πυραμίς.

+ Οἱ σταυροὶ σχηματίζουν Προφήτην.
★+★ = Πτηνόν.
★★+★★ = Ἑρπετόν.
★★★+★★★★ = Στρατηγὸς ἀρχαῖος.
★★★★+★★★★★ = Χώρα τῆς Τουρκίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παμίσου [Ε]

469. Κυβόλεξον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον.

1.—Βλέπω γέροντας θαλεροὺς τοὺς ἐγκρατεῖς.
2.—Θεῖον ἐν Σικελίᾳ παράγεται.
3.—Ὁ Χάρων ἤτεε πορθμεῖα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κεραυνοῦ

470 Φύρδην-Μίγδην

Νὰ ξέφρῃ ὁ ρίλιπησα υδὸ ρενὰ
Κι' ὁ σημὰ λολὰ ἀνέ,
Ράχα ες νεῖκο νὸτ ωγγεὸρ
Χειπὼ λοπλὰ ναμαρέσπ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυματιζούσης Θαλάσσης

471. – 472. Ἀστεῖα παρεράματα.

1.— Δὸς τόκον τῇ ἀργῇ.
2.—Τὸ μάλα εἶνε τελεία τροφή.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σιωπηλῆς Νυκτός.

473. Λογοπαίγνιον.

Δύνασαι, φίλε, νὰ μου πῇς, ποιὸ εἶνε κεῖνο τ' ἄνθος
Ποῦ εἰς τὰ δυὸ χωρίζεται καὶ πάλι μένει ἄνθος;

Ἐστάλη ὑπὸ Πυθαγόρου τοῦ Σαμίου

474. Ἑλλιποσύμφωνον.

η-α-η-ει-α

Ἐστάλη ὑπὸ Ποιλ. Δασκάρεως.

475. Γρῖφος ἐν μεταφράσει.

ἕνα—κατσίκας—π' — αὐτιά— ποντίκι— δηλαδὴ —φοῦντες— Ἀθήνα – ἄν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πετταχοῦ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 31.

376. Σιαγὼν (Σύ, ἀγών.)—**377.** Αἶνος-Ἰανός.
378. Θύρα - λύρα.
379. Μ Α Ζ Α 530 Κ
Α Ι Ω Ν Υ Λ
Ζ Ω Ο Ν Ρ Ε
Α Ν Ν Α Ο Ι
Σ Χ Ι Ζ Ω
381. ΠΙΝΔΑΡΟΣ (Ἰνδός, νάρδος, Δανία, Ἄρνος, ῥόδον, οἶος, Σάρα· ι—**382.** Ἄνθρωπος ἀγράμματος, ξύλον ἀπελέκητον.— **383.** Ἔπειτα πρὸς τοὺς Ἱσπανοὺς ὡμῶς προσηνέχθη ὁ Σερτώριος, διότι ἐκεῖνοι φόρους δὲν ἠνείχοντο.— **384.** Τὰ Μικρὰ Μυστικὰ τέρπουν καὶ ὠφελοῦν.—**385.** Οὐδὲν ἀγαθὸν κακοῦ μὴ ἀνάμικτον. –**386.** Ἀεὶ τὰ πέρυσι βελτίω.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.